

vovk
AK

Vereniging ouders van een vermoord kind

Cocon

Een schaduw, levenslang
EEN ZCP9QNM, |EVENZJ90E

JAARGANG 15 NUMMER 3

SEPTEMBER 2015

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 10 december 2015.
Kopij vóór 15 november sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50

VAN DE REDACTIE

Je hebt verschillende soorten jaren. Zo spreken we van een kalenderjaar, een schooljaar, een kerkelijk jaar, een boekjaar. En wellicht is er ook wel een verenigingsjaar.

Elk soort jaar wordt op zijn eigen manier afgesloten. Ons verenigingsjaar ook? Ik weet het niet. Wel weet ik dat we met de jaarlijkse familiedag op een bijzondere manier bijeen zijn en wie dat de afsluiting van een jaar wil noemen, heeft misschien wel een beetje gelijk. Waren we vorig jaar in het Openluchtmuseum in Arnhem, dit jaar was de Apenheul in Apeldoorn de plek van samenkomst. Verderop leest u hier een verslag over.

Het is bekend dat in een dierentuin de apen de meeste belangstelling krijgen, zowel van kinderen als van ouderen. En dat is natuurlijk niet zo gek, want of je wilt of niet, je herkent toch wel veel in het gedrag van die dieren. Al weet je nooit precies wat ze bedoelen. Aan hun gezichtsuitdrukking valt niet veel af te lezen, althans niet door een leek. Zijn ze nou vrolijk of niet? Hebben ze plezier of zijn ze nijdig?

Het is natuurlijk niet toevallig dat iemand die niet herkend mag worden een balkje over de ogen krijgt: aan de ogen herken je iemand immers het best?

Soms lijkt het alsof ze een masker op hebben, want je kunt hun ware aard er niet aan aflezen.

Een masker opzetten, wanneer doe je dat? Je hebt natuurlijk het carnaval met al zijn vermommingen: eindelijk kun je een paar dagen iemand zijn die je niet bent, of die je juist zo graag zou willen zijn.

Een gemaskerd bal: ik ben niet wie ik ben.

Een feestmasker opzetten, al is het maar een feestneus: kijk eens, wat heb ik een plezier.

Onder het mom van.....kun je de werkelijkheid een beetje voor de gek houden.

Je hebt verdriet, maar wilt het niet laten merken. Je houdt je flink. Je houdt je groot. Je zet een masker op. Je wilt je niet laten kennen. Je wilt je verdriet niet laten zien. Het gaat een ander niet aan wat jou terneer dreigt te slaan.

Kennen we niet allemaal dat gevoel? Je kind is vermoord en bij het boodschappen doen zet je je masker van flinker op, want je wilt overeind blijven. Je bent op de begrafenis van

een familielid en je zet je masker van zelfbeheersing op.

Maar terug in je vertrouwde omgeving, terug in je gezin, terug bij je vrienden, laat je het masker vallen, want daar mag je zijn wie je bent. Een mens met verdriet, een mens met tranen, een mens met een onmenselijk verlies, een mens met een niet te dragen leed.

Ben je dan niet op je sterkst? Als je je zwakte laat zien, als je je opent voor een ander, als je in je ziel laat kijken? De ogen zijn de spiegel van de ziel, luidt een uitdrukking. Vandaar dat balkje van een klein stukje terug?

Nog even terug naar Apenheul. Het was natuurlijk een geweldige omgeving. De rondleiding was voor sommigen een eyeopener. De verzorging was prima. Maar waren de gesprekken onderling niet het hoogtepunt van deze bijeenkomst, zoals die altijd en overal als wij samen zijn het hoogtepunt vormen?

In september is de jaarlijkse Dag Herdenken Geweldsslachtoffers en dan treffen velen uit het hele land elkaar, dit jaar in Ommen. En ook daar zullen velen weer gesprekken aanknopen, met bekenden, met onbekenden en altijd gaat het weer over ons kind dat er niet meer is, onze kinderen die er niet meer zijn. Het lint met de vele, vele namen zal weer gedragen worden, de namen van onze kinderen. In Groningen vorig jaar hoorde je soms in het voorbijgaan de mensen de namen oplezen. De namen van onze kinderen. En om hen draait het, altijd weer.

Namens de redactie,
Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Bij het verschijnen van deze Cocon is de, voor het bestuur redelijk rustige, zomerperiode weer voorbij en gaat het bestuur zich weer bezig houden met die zaken die tot verbetering van de positie van nabestaanden zullen leiden.

In de maanden mei en juni zijn toch een aantal zaken de revue gepasseerd die ik graag met u wil delen:

In mei vond een kennismakingsgesprek plaats met de nieuwe directeur van het Schadefonds Geweldsmisdrijven, mw. Monique de Groot. Het Schadefonds stelt een goede relatie met lotgenotenorganisaties zeer op prijs. Er wordt hard gewerkt om op korte termijn met de digitalisering van de aanvragen voor financiële ondersteuning te starten. Een grote verbetering in vergelijking met de papieren indiening.

In mei vond in de Tweede Kamer het plenaire overleg plaats over het wetsvoorstel uitbreiding spreekrecht. Naar aanleiding van de opstelling van een paar partijen in de Kamer, heeft ondergetekende namens de FNG een brief met het standpunt van de lotgenotenorganisaties, naar deze partijen gestuurd. Begin juni vond de formele stemming in de Kamer plaats met de positieve uitkomst dat het wetsvoorstel met grote meerderheid van stemmen, is aangenomen. Tevens werd de minister middels een motie verzocht om te onderzoeken of spreekrecht bij tbs-verlengingszaken kan worden geïntroduceerd.

Begin juni vond het periodiek beleidsoverleg plaats met het Ministerie van Veiligheid en Justitie (zie voor het gespreksverslag de website van de FNG). Tevens was dit het moment om kennis te maken met de opvolger van Benjamin Jansen, t.w. mw. Henrike Karreman. Het was tevens het laatste overleg van beleidsmedewerkster mw. Tasnim van den Hoogen, die een andere functie binnen het ministerie gaat vervullen. De lotgenotenorganisaties hebben altijd met veel plezier met haar samengewerkt en zijn haar dank verschuldigd voor haar betrokkenheid.

Eind juni vond de tweede "expert meeting" plaats in Utrecht, met deelname van ondergetekende. Het betreft een 1-jarig project om een richtlijn te ontwikkelen die gebruikt kan worden wanneer slachtoffer of nabestaande en tbs-er een vorm van contact met elkaar willen. Doel is om bewustzijn over

het contact te vergroten en, indien er sprake is van contact, dit beter te faciliteren. Het project bestaat uit een onderzoeksdeel en een schrijfdeel. Kwaliteit Forensische Zorg is opdrachtgever en financier van het project. Ik wil u later dit jaar graag nader informeren als het onderzoek verder gevorderd is.

Ons verenigingsjaar kent twee hoogtepunten, t.w. de decemberbijeenkomst en de familiedag. In juni vond de jaarlijkse familiedag plaats in de Apenheul. Tevens stonden we stil bij het 4^e lustrum van het bestaan van de VOVK en konden we luisteren naar een korte toespraak van Jef Rijsbergen, oprichter in 1995 van de VOVK. Als speciale gast sprak Marinus van den Berg inspirerende woorden. Het bestuur gebruikte een deel van de donaties van Leo Fijen om de leden een boekje met verhalen en gedichten 'Tijd om te troosten' van de hand van Marinus van den Berg, als herinnering aan het lustrum, cadeau te doen.

Het bestuur van de FNG ontving een uitnodiging van de nieuwe minister van Veiligheid en Justitie, dhr. Van der Steur, om kennis te maken. Begin juni vond de kennismaking plaats op het ministerie in vriendschappelijke sfeer. Het FNG bestuur vroeg de minister, onder andere, om aandacht te schenken aan de gevolgen voor nabestaanden van levensdelicten in het buitenland, de regelmatig gehoorde onbevredigende gang van zaken bij de Reclassering en de mogelijkheid van spreekrecht bij tbs-verlengingszaken. De minister zegde toe de naar voren gebrachte onderwerpen nader te bestuderen.

Het laatste punt dat ik wil noemen is het voortgaande overleg binnen het bestuur van de FNG om tot 1 lotgenotenorganisatie te komen. Er wordt goede vooruitgang geboekt. De lotgenotenorganisaties hebben alle de steun van hun leden om samensmelting te bewerkstelligen. Inmiddels is besloten om als naam te voeren: Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers (FNG) en als bestuursvorm, de stichtingsvorm. Een kleine werkgroep met vertegenwoordigers van alle drie lotgenotenorganisaties gaat onderzoeken welke activiteiten, bijeenkomsten en dergelijke gehandhaafd en/of gewijzigd dienen te worden. De intentie is nog steeds om in het najaar een extra ALV bijeen te roepen om per 1 januari 2016 de drie lotgenotenorganisatie op te laten gaan in 1 organisatie t.w. de FNG. Zaken waar nu naar gekeken wordt zijn o.a.

logo, website, statuten, huishoudelijk reglement, organisatiestructuur, informatiestroom (Cocon) etc. Inmiddels is ook de voorgenomen personele unie tussen FNG en Stichting DHG een feit: alle FNG bestuursleden zijn nu ook formeel bestuurslid van de Stichting DHG (inschrijving KvK). De eerstvolgende grote manifestatie is de DHG in Ommen op 19 september. We hopen met velen van u het namenlint waardig te dragen. “Zij” mogen nooit vergeten worden.

Jan van Kleeff,
Voorzitter VOVK

FAMILIEDAG 27 juni 2015

Het was dit jaar de eerste keer dat we aanwezig waren op de VOVK-familiedag. Wie ons jaren geleden had gevraagd mee te gaan naar de familiedag van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind – we zouden gezegd hebben: “Familiedag? Gezellig een dagje uit? Kom nou! Daar doen we niet aan mee”. Maar ja, we zijn jaren verder en of je nou wilt of niet, je verandert. Misschien groei je zelfs wel.

De familiedag valt altijd vlak in de buurt van onze trouwdag en de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers altijd vlakbij de geboortedag van Maaïke.

Dit jaar zijn we dus voor het eerst naar de familiedag gegaan. En wat heeft het ons goed gedaan. Dat begon al bij het oprijden van de parkeerplaats: “Hé, kijk , daar heb je...” En bij

de ingang van Apenheul stonden vrijwilligers ons op te wachten en we voelden ons meteen welkom. Voeg daar de prachtige omgeving bij en we verheugden ons op de rest van de dag.

Over de verzorging – klinkt wat normale dan de catering – kunnen we kort zijn: die was voortreffelijk.

De rondleiding door een enthousiaste gids was boeiend. Het verhaal van Jef Rijsbergen over de geschiedenis van de 20-jarige VOVK was een verhaal vol vertrouwen over de vereniging en over het belang ervan. De woorden van Marinus van den Berg waren hartverwarmend. Het boekje dat we ter gelegenheid van het 'jubileum' – ik heb nog altijd moeite met dat woord in dit verband – bleek vol troost te staan.

En het voederen van de gorilla's – ach, je bent in Apenheul of niet – spectaculair! Maar toch, het praten met elkaar, het gevoel samen te delen, dat zou ik niet hebben willen missen. Bestuur, bedankt!

Paul Kuiper

AAP UIT DE MOUW !

Alvorens het Park de Apenheul betreden werd, had Thea Sebrechts al aangekondigd dat ze ‘zeker en vast de klos zou zijn met die aapjes’. Met enige schuchterheid vertelt ze of het deze keer weer zou gebeuren, namelijk, wanneer zij ergens komt waar beesten zijn, ze direct op haar schoot, hoofd en of schouder springen. Al naar gelang het beest uiteraard. Volgens de redactie heeft ze een deal gesloten met de oppassers. Geen woord gelogen in ieder geval!

HET VERHAAL VAN

Elif, Ross & Alicia

Van 21 september tot 24 september wordt er een aanslag gepleegd op het winkelcentrum Westgate in Nairobi. Elif en Ross zijn daar om een plek te zoeken voor de bevalling van hun eerste dochtertje. Het wordt ze noodlottig.

Elif Ross † 21-09-2013

In 2007 treft Linda Yavuz haar man dood naast haar in bed aan. Er is die nacht iets in zijn hersenen geknapt wat hem fataal is geworden. Hun enige dochter Elif is dan net weer drie dagen geleden vertrokken. Ze werkt in Jakarta voor de Wereldbank en had haar koffers nog niet eens uitgepakt. Hals over kop komt ze over voor de begrafenis van haar vader.

Elif is een serieuze hardwerkende jonge vrouw die zeer bewust naar het leven kijkt. Eerst studeert zij Politicologie in Nijmegen en later specialiseert ze zich in Bologna en Washington met een Masters Buitenlandse Betrekkingen. Daarna wil ze graag gaan promoveren maar om dit te bekostigen gaat ze eerst aan het werk. In Jakarta specialiseert ze zich bij haar werk vooral op het gebied van onderwijs en gezondheidszorg. In totaal zal ze daar vier jaar werken voordat ze de gelegenheid krijgt om aan de universiteit van Harvard met haar promotieonderzoek te starten. Elif zet een project over behandeling van H.I.V./Aids en Malaria op in samenwerking met de Clinton Foundation. Deze door oud-president Clinton gestichte Foundation kent vele doelstellingen, met gezondheidszorg, onderwijs en klimaat als speerpunten. Elif kiest voor een proefschrift over de behandeling van malaria en de effecten met een nieuw medicijn. Voor het veldonderzoek gaat ze in 2009 naar het platteland van Uganda.

Ross Langdon † 21-09-2013

Ross groeit in Tasmanië op in een gezin met twee broers en twee zussen. Hij studeert architectuur in Tasmanië en Sidney en wint als veelbelovend architect prijzen en een beurs die hem in staat stelt in Londen een bureau op te starten. Vanaf 2010 doet hij projecten in Tanzania, Uganda, Rwanda en Kenia. Geheel pro-deo ontwerpt hij een kinderaids-ziekenhuis in Kenia. Hij weet zich vooral te richten op bouwwerken met een duurzaam ontwerp en onconventionele oplossingen, dicht bij de natuur. Bij een groot publiek is Ross bekend om zijn vernieuwende inzichten; zijn enthousiaste betrokkenheid wekt aanstekelijke energie op in zijn directe omgeving.

Elif woont tijdens haar onderzoek in Uganda in een cementen hut met een emmer water; het is niet wat een doorsnee student voor ogen heeft. Het zegt heel veel over het karakter, de sociale opvattingen en de ruime visie die deze jonge vrouw drijft. In de weekenden reist ze naar de hoofdstad Kampala alwaar ze zich weer voor de komende werkweek schoon baddert en oplaadt. In 2010 ontmoet ze Ross waarmee ze een relatie opbouwt. Elif rondt in april 2013 haar promotieonderzoek aan Harvard over malaria in Oost-Afrika af en verhuist (samen met Ross) van Boston naar Dar es Salaam in Tanzania. Om te werken als Senior Research Associate bij het Clinton Health Access Initiative in Tanzania, als PhD Elif Yavuz!

Elif en Ross worden een bijzonder stel. Beiden gedreven om niet alleen alles uit het leven te halen maar meer nog het leven te verbeteren in de derdewereldlanden. Ze delen dezelfde idealen om van Afrika een welvarender contingent te maken en waren zeer wel betrokken bij het welzijn van de Afrikaners. De start in Tanzania is prima, beiden gaan hard

aan het werk en in juli 2013 komt Bill Clinton bij Elif langs op haar projectplaats. Hij bezoekt een aantal projecten om te ervaren hoe het een en ander vordert.

Elif is al ruim zeven maanden zwanger en het stel denkt na over de bevalling. Tanzania, zelfs de hoofdstad Dar es Salaam, is en blijft zeer armoedig. Bevallen kan overal, dus ook in Dar es Salaam, maar bij complicaties doemt een noodscenario met weinig speelruimte. Elif en Ross kiezen voor een bevalling in een goed geoutilleerd ziekenhuis in Nairobi (vijf kwartier vliegen). Eerdere afspraken zijn afgerond om de bevalling daar te laten plaatsvinden. Twee weken voordat Elif is uitgerekend, betrekken zij tijdelijk een appartement pal tegenover de Westgate Shopping Mall. Dit is een prima plek. Bovendien kunnen ze van hieruit met videoconferenties en ICT gewoon hun werk voor een paar weken blijven doen. Ze willen daar blijven tot Elif en de baby na de geboorte weer fit genoeg zijn om te kunnen reizen.

Op 21 september 2013 stormen rond het middaguur een aantal zwaar bewapende islamitische militie van het Somalische Al-Shabaab, het Westgate Shopping Mall binnen. Westgate is een internationaal georiënteerd winkelcentrum in Nairobi. De aanslag wordt gepleegd als vergelding op de 4.000 dan in Somalië aanwezige Keniaanse militairen. Ze schieten in het wilde weg en bezetten enkele dagen het winkelcentrum onder voortdurende bedreiging van de gegijzelden. Na vier dagen weten Keniaanse militairen het verzet te breken. Op dat moment zijn er zo'n 70 doden en 175 gewonden.

Bij de trappen van de ingang van het centrum worden de eerste slachtoffers gevonden. Elif en Ross bezoeken net de lunchroom direct naast het centrum, wanneer de overval losbarst. Ross, liggend, min of meer zijn Elif omarmend alsof hij in een reflex zijn vrouw en de ongeborene nog wil beschermen, is op foto's nog te herkennen. Niet twee, maar drie mensen laten het leven. Twee jonge mensen die met een ongelofelijke energie en sympathie dit Afrika hadden willen pushen. En een meisje dat zo graag in dit jonge gezin had willen opgroeien. Uitzien naar haar geboorte, alles was er al op voorbereid. Wat was ze welkom!

Alicia † 21-09-2013

Nog voordat het meisje het levenslicht ziet is haar die kans bruut ontnomen. Ze is dan wel volgroeid maar nog niet geboren. En wie niet geboren wordt kan ook niet sterven. Althans rationeel gezien en misschien zelfs wel wettelijk. Of het al door Elif en Ross een naam toebedacht heeft gekregen, weet Lia niet. De eerste dagen in Nairobi wordt Lia onder andere opgevangen door een Senior medewerkster van de Clinton Foundation. Haar aanwezigheid betekent veel voor Lia. Zij vraagt haar dan ook of de ongeboren kleindochter de naam van deze vrouw mag dragen. Lia's kleinkind heeft nu een naam: Alicia en wat is ze welkom!

Bij de herdenkingsdienst in Nederland melden zich 550 medelevenenden. Naast familie en vrienden, ook heel veel studiegenoten en internationale bekenden van het stel. De crematie wordt alleen in het bijzijn van directe vrienden en familie voltrokken.

Fundamentalisme blijkt niet goddelijk maar dodelijk te zijn. Op haat staat geen antwoord. De dood en het verderf treffen in zijn volle omgang Lia Yavuz. Zonder Elif, Ross en Alicia, zal ze verder moeten. Zelfs met alle persoonlijke condoleances van Bill Clinton zelf. Bill is onder de indruk van Elifs deskundigheid en betrokkenheid. Naast de telefonische waardering die hij uitspreekt nadat bekend geworden is dat Elif bij de slachtoffers behoort, wordt Lia nog persoonlijk uitgenodigd. Bij een business meeting van de Foundation in Amsterdam een jaar later, drukt Bill haar nog warm en gemeend aan het hart. Of dit het leed verzacht? Ook hier zal de tijd, heel veel tijd, overheen moeten gaan. Wat helpt is dat het stel zoveel harten heeft doen opbloeien. Veel buitenlandse vrienden zoeken Lia hier in Brabant op. Dat doet haar goed, er waren er kennelijk velen die onwijs veel van haar kinderen hielden. Daarin staat ze niet alleen, ze zijn en waren alle drie zeer welkom!

Rien Verbiest

HET ALTAARTJE VAN

Elif, Ross en ALicia

Het altaartje is voor mij een 'nalatenschap' dat liefde, respect, herinneringen en veel verdriet vertegenwoordigt. Het betekent veel voor mij. Het zijn persoonlijke bezittingen, die ze vast hebben gehouden en die ook voor hen een speciale betekenis hadden. De Afrikaanse popjes, die op de babykamer in Dar Es Salaam op de aankleed tafel stonden, een kaarsje dat 24 uur kon branden, de tijd dat de bevalling mocht duren. De zonnebrillen waar Elif zo van hield, ze had er zeker een stuk of tien. Op de meeste foto's heeft ze er wel een op. De bloem op de foto van Elif, is een kunststroosje, wat ik in hun huis vond in Tanzania toen ik dat na een maand moest gaan opruimen. Ik plakte het op de foto vast. Ook het tafeltje was van Elif. Per toeval zag een nichtje het colaflesje met Elifs naam er op bij AH, ze stuurde een berichtje met een fotootje van dat flesje; ik schrok zo erg toen ik haar naam er op zag staan. In het ronde 'knuffelsteentje', zit as, ik heb het vaak in mijn handen als ik alleen op de bank zit.

Ik brand altijd kaarsjes, zowel op het tafeltje met al die herinneringen als op het dressoir, waar ik hun foto's heb staan met Elifs degree. Bij het ontsteken van de kaarsjes zeg ik ze gedag en vraag ook altijd waar ze zijn. Ik 'scheld' vaak op ze dat ik ze NOOIT meer zal kunnen zien en vasthouden, dat het niet eerlijk is, en waarom ik mijn kleinkind nooit heb kunnen vasthouden. Het altaartje zal er altijd blijven staan, het voelt alsof ze dichterbij me zijn.

Hartelijke groet, Lia Yavuz

EEN WAARDIGE TOEKOMST

Marinus van den Berg sprak ons als volgt toe op de familiedag van de VOVK in de Apenheul.

In de tram overkomt me van tijd tot tijd dat een conducteur vraagt: "waarheen gaat de reis vandaag?" Ik ben ik Rotterdam waar ik nu 18 jaar woon een beetje bekende tramreiziger geworden, vooral op tram 23 en 25. Een BBRET-er. Die conducteurs vertellen me wel eens over geweld in de tram. In juni vertelde een van hen me over een collega die door twee jonge knapen in elkaar getrapt was en nu met hersenletsel thuis is. Door mijn werk weet ik ook dat de zogenaamde kleine niet aangeboren hersenletsel grote blijvende gevolgen kunnen hebben die vaak worden onderschat. Ik herhaal het nog eens: grote blijvende en onderschatte gevolgen. De conducteur die me dit vertelde was niet alleen bewogen om het lot van haar collega, maar ik zag ook hoe het haar raakte. "Je moet altijd opletten", zei ze. "Je weet nooit wie er in stappen. Je kunt je zo verkijken. Het zijn soms nette mensen zonder een kaartje die ineens uit hun dak gaan".

In juni kreeg een jonge vrouw een prijs voor haar column in de metro, waarin zij de conducteurs helden noemden die veel respect verdienen voor hun werk. Ze kreeg veel bijval. Dames en heren, er zijn goede mensen maar ze vallen te weinig op. Opkomen voor het goede kan zelfs riskant zijn. Dat is mij altijd bijgebleven van het verhaal van de jongen die riep: "stoppen", Joes Kloppenburg in Amsterdam en die toen zelf slachtoffer van brutaal geweld werd. Ik spreek liever van brutaal geweld omdat ik niet weet of er wel zinvol geweld is. Misschien wel noodzakelijk en soms ook onontkoombaar maar geweld is en blijft gevaarlijk pek. Ik zou niet graag wapens zegenen. Wel de mensen die met wapens omgaan opdat ze terughoudend zijn. Dat wapens zo gemakkelijk bereikbaar zijn is een gruwel, maar ik weet ook dat alles een wapen kan worden: een steen, een keukenmes, een dolk, een knuppel en noem maar op. Niet de wapens alleen vragen aandacht maar vooral de mensen die naar geweld grijpen, die conducteurs brutaliseren. Waarom is er toch, naar het lijkt toenemend, kortelontjesgedrag? Er is geen simpel antwoord op deze vragen. Simpele antwoorden zijn ook al snel gewelddadig. U hebt hier in Apeldoorn op een bijzondere locatie uitgenodigd die uitlokt tot

vragen zoals hoe beschaafd is de aap die we mens zijn gaan noemen? Een bekend gezegde luidt 'al geef je hem een gouden ring, het blijft een aap'. Aap is een scheldwoord geworden. Niet helemaal terecht want er zijn ook sociale apen. Maar als het om geweld gaat lijken we die minder sociale na-apers te zijn. Niet alleen van apen maar nog meer van elkaar. Een enkele keer vertel ik dat ik enkele malen gesproken heb op een bijeenkomst van ouders die een kind door moord hebben verloren. Vaak wordt het dan stil. Soms gaan mensen iets zeggen over de daders en wat daarmee zou moeten gebeuren. Ik ga dat niet herhalen. Het is niet moeilijk om dingen te zeggen die tot een gemakkelijk applaus leiden. Ik mijn leven heb ik door verschillende brillen moeten kijken. Ik heb mensen ontmoet op hun sterfbed die vanwege zeer ernstig geweld met dodelijke afloop in de gevangenis hebben gezeten, ik heb mensen ontmoet van wie een zoon vanwege moord in de gevangenis was gekomen en ik heb mensen ontmoet zoals u die de levenslange gevolgen kennen van geweld, van geweld met dodelijke afloop. Ik ken de ouders van Tim Ribberink die door het geweld van pesten zelf zijn leven beëindigde. Ook pesten kan een vorm van vermoorden worden. Ik heb bovendien geleerd hoe dun de lijnen kunnen zijn. Iedere mens is in staat tot geweld. Met wapens, met woorden, met mijden, met roddelen dat iemand doodpraat. Geweld staat niet buiten mij en is niet alleen iets van anderen, maar het huist ook in mij zelf. Een uitdrukking zoals iemand het licht niet in de ogen gunnen zegt get al. Nu ben ik hier vanmiddag. U, en ik met U, gedenk dat twintig jaar geleden er mensen waren die zeiden dat ze zich niet zomaar bij dat geweld op straat –je gaat een avondje uit stappen of je wilt naar een carnavalsfeest- niet zomaar aanvaarden. Ze willen geen ge- en verslagen mensen zijn maar ze ontpopten zich tot weerbare mensen. Ze zwegen niet maar ze spraken. Ze kregen oog voor hun rechten en hun positie en die van hun lotgenoten.

Zelf nam ik deel aan de stille tocht in Gorinchem in januari 1999 toen daar twee meisjes, Froukje Schuitenmaker en Marianne Roza bij muziekcafé Bacchus werden doodgeschoten. Indrukwekkend was de brief van de ouders van een van hen in Trouw. Ik ontmoette er mensen die vertelden ook zoiets te hebben meegemaakt, maar toen deed niemand iets. De VOVK heeft mensen met

elkaar verbonden en dat is naast andere verdiensten een van hun grootste verdiensten. Ze hebben laten zien dat je niet zwijgen mag. Zwijgen, onderschatten, maakt medeplichtig. Er dient een stem te zijn die zegt wat de vermoorden niet kunnen zeggen: een mens verdient respect en levensruimte. U hebt spreekruimte gekregen in de rechtbank. Er is een gedenkmonument in Drenthe gekomen: een zwijgmuur die stem geeft aan wat niet verzwegen mag worden. Ik zou elke dag willen zeggen: je kunt weer op kracht komen, maar er is blijvende schade. Ik hoop dat eens alle verwerkingstheorieën uit de leerboeken en de mediawereld verdwijnen. Producten kan men verwerken maar mensen blijven verweven met wie werd, bent, wordt. Om plaats te maken voor de verhalen en reflecties van hen die vanuit ervaring kunnen spreken, zoals Kruispunt tv zo vaak heeft gedaan. Er is zoveel van u te leren voor wie het gesprek, de dialoog wil en durft aan te gaan. Ik zou als theoloog, pastor nog enkele woorden kunnen besteden aan vergeving. Maar ik doe het bijna niet. Ik zou liever ruimte willen bepleiten om de verhalen te horen van hen die door het brutaalste geweld zijn getroffen. Ik kan en mag niet spreken namens de vermoorden. Er wordt te vaak te snel over vergeven gepraat. Bij vergeven hoort ook schuldbelijdenis en spijtgedrag. Vergeven kan niet opgelegd worden als een norm. Door niemand. Vergeven is een verwarrend woord geworden. Ik zie dat momenteel ook weer naar aanleiding van de gebeurtenissen o.a. in Tunesië en Frankrijk. Misschien moeten we gaan spreken over de kracht in jezelf om je innerlijk te bevrijden van de dader of daders. Je bevrijden tot nieuwe innerlijke kracht zodat woede, wrok en haat niet blijvend je leven verlammen. Zij mogen niet winnen van uw, onze levens. Dat die bevrijding zwaar is hoef ik u niet te zeggen, maar dien wel meer erkent te worden. Uw vereniging is een lotgenotenvereniging maar ook een bevrijdingsbeweging die nieuwe verbindingen brengt. U geeft elkaar kracht. Ik wens u een waardige toekomst toe. Als vanavond een tramconductor me vraagt: "waarheen was uw reis vandaag.." Dan zal ik niet zeggen naar de Apenheul in Amersfoort, maar naar een samenkomst van mensen: geslagen door geweld maar niet verslagen. Mensen die u een veilige thuiskomst wensen. Mensen die weten wat het is als iemand na geweld nooit meer thuiskomt! 27 juni 2015

HET IS AL ZO LANG GELEDEN

Maurice Luitwieler † 20-02-1993

Op mijn zoektocht naar een 'vergrijsd verhaal' ontmoet ik op de familiedag in de Apenheul Adrie en Cor Vogelaar. De gebeurtenissen rond hun Maurice zijn oud genoeg om in deze rubriek onder te brengen. Op naar Gorinchem.

Oer-Hollands kun je niet wonen. Aan de oever van het Merwedekanaal in de beschutting van de overgang naar de Linge, ligt de klassieke woonboot van Adrie en Cor, langs een stuk grond waarop een grote serre staat en een tuinhuis waar Maurice onderdak had. Frank en vrij aan het water en in de wind.

Een korte reconstructie.

Op de vrijdagavond van het carnavalsweekend gaat Maurice met drie vrienden (18 tot 22 jaar) uit Gorinchem naar Maastricht. Ze zijn er nooit eerder geweest, maar die stad staat voor hen voor 'plezier en gezelligheid', toch zeker in deze tijd. Pas 's nachts arriveren de vier met de trein waar ze bij de zus van één de vrienden kunnen overnachten. Maar dat is van later zorg, eerst Maastricht verkennen en feesten.

Van ruzie of problemen is geen sprake. Als de vier aardig zijn aangeschoten en het wel gehad hebben willen ze om een uurtje of vier wel het bed gaan opzoeken. Op dat moment ontstaat er wat heibel. Er is iemand die een vuurtje vraagt aan o.a. een meisje met sambaballen in haar hand. Het meisje geeft die sambaballen aan een vriend van Maurice waardoor dat ze een vuurtje kon geven. Haar eigen vriend wordt daarop kennelijk woedend van jaloersheid. Twee van de vier jongens gaan er nog naar het toilet en Maurice gaat met een van zijn vrienden al vast naar buiten. Even later ligt Maurice hevig bloedend met een mes in zijn

rug op straat. Wanneer hij de ambulance wordt ingereken steekt hij zijn duim nog op naar een van zijn vrienden. Het blijkt het laatste levensteken van Maurice te zijn.

Om half vijf worden Adrie en Cor door de politie gebeld of ze naar het ziekenhuis in Maastricht willen komen. Maar wel snel, er is iets met Maurice! Op de vraag of er levensgevaar in het spel was, kregen ze het antwoord dat de toestand stabiel was.

'Lekker hè zo'n antwoord', spuit Adrie nog altijd. 'Logisch was zijn toestand stabiel, uiterst stabiel! Het is zo'n eigenaardige gewaarwording dat je leuk afscheid van elkaar hebt genomen en dat je elkaar dan nooit meer in levenden lijve terug ziet. We hebben hem gelukkig nog wel gezien, hij was helemaal gaaf! Alleen een steekwond in zijn rug. Eentje die gelijk fataal bleek te zijn. Ik heb nog altijd een beetje spijt dat ik hem niet zelf heb aangekleed voor de begrafenis', zegt Arie.

(Gedicht Maurice)

*Lieve medemens, ik heb een wens
Denk na waarmee je bezig bent,
en zorg dat je de gevolgen kent
Doe niks ondoordacht,
want dan krijgt het kwaad de macht.
Verziek je je ziel,
dan ontsteek je de lont
voor je eigen afgrond.*

Cor legt me uit dat 'daar waar de ontkenning van God plaatsvindt, er verderf wordt gezaaid. Je ziet dat in alle landen om je heen. Hoe minder men de Bijbel serieus omarmt, hoe meer je in gebieden terecht komt van dood, verderf en armoede!'

Twee, vrijwel direct aangehouden jongeaders, worden uiteindelijk veroordeeld voor zes en vier jaar. Adrie en Cor zijn zeer ontevreden over de gehele gang van zaken indertijd. Er was geen enkele informatie en als nabestaanden waren ze gewoon ballast in 1993, zowel voor de politie als voor het Openbaar Ministerie. De pijn van die behandeling is niet zo zeer meer aanwezig, des te meer wel het verlies van Maurice.

*Mooi hè, die zomer.
Rokjes, T-shirts, korte mouwen.
Nu kun je zien wie ons de hele winter,
voor de gek heeft gehouden.*

‘Het lijkt wel of in het toenemen van de jaren er meer sprake is van heimwee naar hem’, zegt Adrie. ‘Waarschijnlijk heeft dat met het klimmen van de jaren te maken waarbij de eenzaamheid om de hoek komt’, merkt Cor op.

Adrie zegt ‘je meent je eigen kind te kennen maar na zijn dood vind je pas zijn vele gedichten in zijn agenda. We wisten wel dat hij creatief was, maar zo dichtelijk ! Kijk hier een tekening waarmee hij een prijs heeft gewonnen bij Amnesty International. Iemand die met zijn handen tralies omklemt van waar achter hij toekijkt.’ Er komen krantenknipsels op tafel, zijn agenda’s en foto’s van de begrafenis. Honderden jongeren sluiten in de stoet aan om Maurice de laatste eer te bewijzen.

*Hier lig ik in mijn kist,
en bedenk ik, ik heb me in het leven vergist.
Maar dat maakt nu niet meer uit,
want mijn levenslichtje is uit.
Doodgaan had ik me toch anders voorgesteld,
romantischer en zonder geweld.*

‘Pas later zag ik in zijn agenda dat hij enorm bezig was met de dood en de zin van het leven, nee geen ‘weltschmerz’, maar betrokkenheid’, zegt Adrie. ‘In zijn agenda staat op bijna elke dag een gedichtje en of een aantekening.’

*Agenda: Maurice Luitwieler
Bij ongeval waarschuwen
1) de hele wereld
2) de hele wereld
3) de hele wereld
Zo belangrijk ben je niet jongen!!!*

Cor zegt me ‘dat het niet normaal is dat een ouder een kind wegbrengt. Natuurlijk het komt voor, maar je hoort niet vermoord te worden, het kan en mag gewoon niet’. ‘Stel je voor dat het je enige kind betreft’, antwoordt Adrie, ‘dan val je helemaal in een gat. Wij hebben gelukkig nog onze Richard, Maurice zijn oudere broer. Zijn vriendin heeft wel een kind, maar omdat ze meer door haar ouders wordt opgevangen, hebben we daar geen innig contact mee. Wij moeten het met onze nichtjes doen. Maar het lukt ons goed’. ‘Bovendien hebben wij nog twee kennissen die ook allebei een kind verloren hebben door ongevallen; kunnen we heel goed mee praten!’

[alle bijgesloten gedichten zijn van Maurice]

NOOT REDACTIE

Het is aan de redactie om dingen te plaatsen of over te nemen. Speerpunt voor de inhoud blijft uiteraard om de doelstellingen van de VOVK vertegenwoordigen. Daarbij in zo ruim mogelijke zin onze leden en lezers elkaar een warm hart toe te dragen en elkaar daarbij proberen te helpen. Daarbij speelt persoonlijke achtergrond geen rol. Soms vraagt dat bij de redactie om een overdenking. Zo ook de uitspraken van Cor waarin hij blijkt geeft van een zeer godvruchtig karakter (met respect). Zijn woorden waren te veel uit het hart en te vol van geloof om ze zo maar weg te laten. Voor degenen die daar een andere mening over hebben of wel atheïstische opvattingen hebben, wil de redactie u als volgt compenseren.

De (enigszins) anarchistische rebel Maarten van Roozendaal, zong het lied ‘Red mij Niet’ waarin hij godsdienstaanhangers alle ruimte geeft, zolang ze maar met hun bekeerdrift uit zijn buurt bleven. Een deel van dit lied geeft deze tekst:

Red mij niet

*Loop met fakkels door de straten
Zeg dat het lukt als je maar wil
Ga op je knieën tot ze blauw zien
Maar red mij niet
Laat mij in mijn zeven sloten
Laat mij de draad volslagen kwijt
Aan gezelligheid ten onder
Richting eindeloze tijd
Uit volle borst op weg naar nergens
Zonder reden zonder doel
Met m'n zeden en m'n zonden
En mijn angstig voorgevoel
Laat mij mijn kont tegen de krib
Laat mij dit goddeloze lied
Hef jij je handen maar ten hemel
Maar red mij niet*

Maarten Roozendaal (3-5-1962—1-7-2013) was een begenadigd cabaretier, zanger en liedjesschrijver, die veel te vroeg het leven gaf.

Rien Verbiest

20 JAAR VOVK - Brenda Oosterbaan -

Het moet in het jaar 1995 geweest zijn. Ik werkte indertijd als hulpverlener bij de rechtsvoorganger van Bureau Jeugdzorg in Amsterdam. Als gezinsvoogd kwam ik “over de vloer” bij de familie Lute. Een prachtig gezin met zeven kinderen waarvan vier kinderen iets na hun geboorte aan het gezin waren toegevoegd. Judith was de oudste dochter van het trotse gezin. Ik kende haar natuurlijk van mijn huisbezoeken maar ook kwam zij langzaam maar zeker als collega langs in het Amsterdamse jeugdzorgveld. Judith studeerde orthopedagogiek en werkte als stagiaire bij onze samenwerkingspartner “het Sociaal Agogisch Centrum”. Judith viel op. Een rustige, intelligente, serieuze en vrolijke meid. Ik zie haar nog zo voor me.

In 1994 overleed mijn zus. Ze had kanker (leukemie). Het verdriet, het gemis, de machteloosheid, de verwarring en de vermoeidheid, maakten dat ik even niet kon werken. Toen ik in die eerste week van januari 1995 weer aan het werk ging, stond mijn baas mij in de gang op te wachten. Ik zag gelijk dat er iets verschrikkelijks aan de hand was.

Ik rook, ik voelde dat er iemand dood was
..... “Judith Lute is overleden”.....
”Ze is vermoord”.

Ik herinner me nog veel uit die tijd. Wat kun je doen voor ouders die zoveel verdriet hebben en tegelijkertijd de zorg voor nog zes kinderen. We moesten het gaan uitvinden.

Ik denk dat het halverwege 1995 was toen ik door Joke of Nico Lute gebeld werd. Ik wist ondertussen natuurlijk van het bestaan van de VOVK en men was op zoek naar iemand die een groep broers en zussen kon begeleiden.

Natuurlijk wilde ik dat doen en zo begonnen we.

Volgens mij hadden we 2 groepen. Een groep voor kleine kinderen en de pubergroep. Ook hebben we een paar keer een groep voor volwassen broers en zussen gedaan. Yola de Groot deed de kleine kinderen en ik de pubers. Samen deden we de volwassen groep. Ook hier hadden we natuurlijk geen draaiboek voor klaarliggen. Welke doelen zouden we onszelf stellen? Welke vorm zou het beste aansluiten? Geen idee. Mijn pubergroep bestond uit ca 10 jongeren.

Wat zou het mooi zijn als we ze konden laten zien dat er meer jongeren op de wereld zijn die dit was overkomen. Door elkaars verhaal te kennen, door elkaar te leren kennen, door plezier met elkaar te kunnen en durven maken en door er soms gewoon te zijn, vonden de totaal verschillende pubers elkaar. Na een keer of 10 was het genoeg en is ieder zijns weegs gegaan. Voor mij was het een heel bijzondere ervaring. Ik denk nog vaak aan ze.

Gaandeweg ging ik steeds meer voor de vereniging doen. Zo bouwden we de eerste website, knutselden we de eerste Cocon in elkaar, spraken we met de politiek over het spreekrecht, kwamen we op televisie en zat ik de vergaderingen van het bestuur voor. Ik woonde ook toen in Utrecht dus dat was lekker centraal en dus vergaderde het bestuur bij ons thuis. Na 5 jaar heb ik het stokje overgedragen. Daar was geen speciale reden voor.

Ondertussen zijn we 20 jaar verder, niet te geloven. Op internet zie ik een goede en mooie website, ik lees dat er 200 leden zijn, Cocon is een echt tijdschrift geworden en het is gelukt om vooral een lotgenotengroep te blijven.

Zelf ben ik in de zorg gebleven. Ondertussen als manager en niet meer exclusief voor de jeugdzorg. Ik werk nu binnen de GGz. Momenteel in Eindhoven en binnenkort voor het gebied Noord Limburg. Utrecht blijft mijn stad en daar woon ik dus nog steeds.

Naast een warme groet, succes en sterkte, wens ik alle leden en vrijwilligers van de VOVK een goed jubileumjaar toe! 20 jaar VOVK is echt iets om trots op te zijn.

Brenda Oosterbaan
Oud- vrijwilliger

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Het is midden in de vakantietijd dat ik dit stukje schrijf. We beleven een van de droogste zomers sinds jaren, we hebben een heuse hittegolf gehad, en ook zware regen waardoor we twee keer zolang over een bepaalde afstand deden. Ja, een mens maakt wat mee!

In Trouw stond onlangs een mooi artikel van Beatrijs Ritsema over rouwen op de lange termijn en als je dat leest dan word je er weer van doordrongen dat aan rouw geen einde komt. Laat staan dat je het ooit verwerkt zou hebben. En toch lees je telkens weer over rouwverwerking. Een vriend van Maaïke werkt bij een groot afvalverwerkingsbedrijf. Afval kun je verwerken, maar rouw niet. Rouwen is een werkwoord. Het is hard werken. Het is leren leven met een gemis. En dat gemis gaat nooit weg. Het is er altijd en het zal er altijd blijven, mijn leven lang. Rouwen is opnieuw leren leven, want zoals het was kan het niet meer. Wil je het denk ik ook niet meer. Maar wie zal je zeggen hoe dat moet? Niemand. Je moet het zelf maar uitzoeken. Als het kan samen met je partner, maar dan nog moet je het zelf doen.

Het klinkt misschien wat tobberig, maar zo bedoel ik het niet. Ik constateer slechts en een tobber ben ik ook niet.

Ik hoef maar om me heen te kijken en ik zie weer waarom het leven de moeite waard is, waarom ik het leven de moeite waard vind. Ik zeg dit expres zo, want ik weet dat niet iedereen het zo ervaart, dat ook niet iedereen het met mij eens zal zijn.

Wat zie ik dan als ik om mij heen kijk? Ik zie mijn vrouw, ik zie onze burens, ik zie onze kinderen, ik zie onze kleinkinderen, ik zie familie, vrienden, bekenden. En ik heb hen lief. Ik heb het leven lief.

En dan doet het zo'n pijn te bedenken dat ook Maaïke het leven lief had, maar dat iemand daar bruut een einde aan heeft gemaakt. En na achttien jaar springen me soms toch nog de tranen in de ogen.

Maar dan zie ik de stralende ogen van mijn andere kinderen, de levenslust van mijn kleinkinderen en dan kan ik er weer helemaal tegen. En dat inspireert mij om door te leven, hoe dan ook.

Hartelijke groet, Paul

Dag Paul,

Leren leven met een gemis. Dat is precies wat we als lotgenoten begrijpen. Dat is hard werken, een leven lang.

Als vrijwilliger houd ik mij bezig met de bibliotheek in een verzorgingshuis. Ik word daarbij geassisteerd door een vrouw waarmee ik aangename gesprekjes voer. Zij vertelt iets over haar leven en ik over het mijne. Ze vond dat het moeilijk is om in Brabant als westerling geaccepteerd te worden. Ja, zei ze, als je socialist en hervormd bent, dan zien ze je hier niet zitten. Ik weet niet wat het was maar ik kreeg bij haar het gevoel dat er iets anders was waardoor ze zich een buitenbeentje voelde. Alsof ze iets met zich meedroeg dat haar zwaar viel.

Terloops vertelde deze vrouw, dat haar dochter hier ligt begraven en dat ze inmiddels wel is gewend maar echt erbij horen doet ze niet. Dat terloopse, mijn dochter ligt hier begraven, intrigeerde mij en ik vroeg. Hoe oud was je dochter. Ze zei, 22 jaar en zweeg. Ja, zei ik, een kind verliezen is het ergste verdriet dat je kan overkomen. Dat weet ik niet, antwoordde ze, er zijn altijd ergere dingen. Het leek of ze er niet verder over wilde praten.

Toen ik later buiten stond en we naar onze fietsen liepen, vertelde ik haar dat ik ook een kind heb verloren en dat ik haar nog steeds erg mis. Toen vertelde ze me het verhaal van haar dochter die in India was overleden. Dat ze daar werd behandeld in het ziekenhuis voor een voedingsstoornis maar dat ze een buitenbaarmoederlijke zwangerschap had. Die werd niet behandeld en daaraan is ze overleden. De afgelopen week, zei ze, had ik het weer zo moeilijk want het is in deze periode gebeurd. Dan word ik altijd depressief en meld ik me ziek. Maar dat is het ook niet. Ik moet aan de gang blijven.

Het beheerst mijn hele leven.

We keken elkaar aan, staarden stil voor ons uit. Toen omhelsden we elkaar. Niets gebeurd zomaar. We mochten elkaar ontmoeten. Er was weer een steen gelegd in een rivier op aarde.

Naast wat jij zegt, Paul, de vreugde van kinderen en kleinkinderen, zijn voor mij deze ontmoetingen pareltjes in mijn dagelijks leven en voel ik mij gelukkig. Verdriet delen geeft zoveel kracht..

Hartelijke groet, Wil.

WIJ HERDENKEN IN OKTOBER, NOVEMBER EN DECEMBER 2015

<i>Martine Haan</i>	* 02-10-1980	† 16-03-1997
<i>Isabelle Kwakernaat</i>	* 04-10-1993	† 20-06-2008
<i>Raymond Kuiper</i>	* 08-10-1968	† 16-07-2009
<i>Patty Sablerolle</i>	* 09-10-1977	† 01-10-2000
<i>Suzanne Martens</i>	* 09-10-1983	† 02-11-2008
<i>Rick Geelen</i>	* 10-10-1987	† 17-03-2012
<i>Judith Beelen</i>	* 14-10-1966	† 03-11-1985
<i>Quincy Schumans</i>	* 15-10-1993	† 02-09-2010
<i>Dario Britvec</i>	* 18-10-1969	† 02-02-2003
<i>Esther Sinke</i>	* 26-10-1979	† 30-08-2005
<i>Noëllie Blondelle</i>	* 28-10-1967	† 17-02-2004
<i>Rick Haster</i>	* 04-11-1961	† 22-02-2008
<i>Bart Postma</i>	* 06-11-1966	† 12-05-2001
<i>Annemarie Sluijs</i>	* 07-11-1977	† 12-12-2006
<i>Rudij Oordt</i>	* 08-11-1961	† 30-07-2004
<i>Lidewij Zegers</i>	* 15-11-2001	† 24-02-2008
<i>Afke Kuipers</i>	* 16-11-1987	† 08-03-2013
<i>Joanne Noordink</i>	* 17-11-1981	† 11-12-2008
<i>Johnny van Wanrooij</i>	* 19-11-1982	† 27-12-2006
<i>Saskia Hellendoorn</i>	* 23-11-1980	† 02-02-1999
<i>Stephan Buczynski</i>	* 24-11-1986	† 13-01-2013
<i>Ellis Windhorst</i>	* 24-11-1976	† 19-06-2002
<i>Lorraine Vanessa Wijnberge</i>	* 25-11-1981	† 29-06-1985
<i>Jari van Peer</i>	* 25-11-2004	† 28-12-2004
<i>Linda Rijsbergen</i>	* 27-11-1970	† 19-01-1993
<i>Najwa Anfield</i>	* 28-11-1992	† 27-11-2001
<i>Carmine Barberio</i>	* 28-11-1984	† 30-05-2004
<i>Mariska Esmeralda Mast</i>	* 30-11-1984	† 22-08-2008
<i>Janine Smeets</i>	* 01-12-1967	† 24-11-1994
<i>Jeanny Wagemans</i>	* 04-12-1986	† 07-01-2005
<i>Melissa Ulrich</i>	* 04-12-1986	† 23-05-2006
<i>Floris Sebregts</i>	* 07-12-1970	† 14-12-1996
<i>Patricia Bouwens</i>	* 09-12-1977	† 09-11-2003
<i>Robbert Tjong Kim Sang</i>	* 20-12-1969	† 24-08-2003
<i>Frank Hermsen</i>	* 24-12-1984	† 21-11-2004
<i>Sabrina Bout</i>	* 28-12-1986	† 06-06-2011
<i>Bram van Embden</i>	* 28-12-1980	† 12-07-1983

Martine Haan

Isabelle Kwakernaat

Raymond Kuiper

Patty Sablerolle

Suzanne Martens

Rick Geelen

Judith Beelen

Quincy Schumans

Dario Britvec

Esther Sinke

Noëllie Blondelle

Rick Haster

Bart Postma

Annemarie Sluijs

Rudij Oordt

Lidewij Zegers

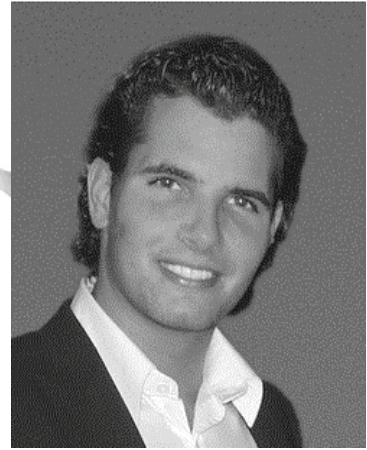
Joanne Noordink

Johnny van Wanrooij

Saskia Hellendoorn

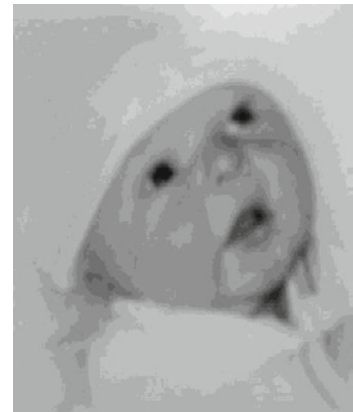
Stephan Buczynski

Ellis Windhorst

Lorraine Wijnberge

Jari van Peer

Linda Rijsbergen

Najwa Anfield

Carmine Barberio

Mariska Esmeralda Mast

Janine Smeets

Jeanny Wagemans

Melissa Ulrich

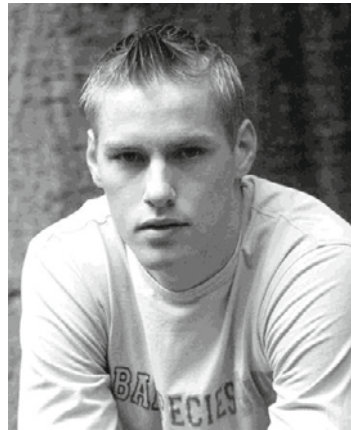
Floris Sebrechts

Patricia Bouwens

Robbert Tjong Kim Sang

Frank Hermsen

Sabrina Bout

Bram van Embden

Positief

In juni 2013 kwamen wij in aanraking met het Schadefonds Geweldsmisdrijven door een lotgenotenbijeenkomst van het VOVK in Leusden. Daar werd uitgelegd dat sinds 2012 niet alleen slachtoffers van geweld maar ook nabestaanden in aanmerking kwamen voor een uitkering van het Schadefonds. Tijdens de bijeenkomst vroeg ik of wij ook in aanmerking kwamen voor een uitkering, het was toen 17 jaar geleden dat onze zoon Bert om het leven kwam. Mevrouw Huygen van het Slachtofferfonds kwam later bij ons zitten en stelde wat vragen aan ons. Zij nam onze gegevens mee over de moord op Bert. In juli werden wij gebeld met de mededeling dat wij en onze andere zonen en ook de twee dochters van Bert voor een vergoeding in aanmerking kwamen. Na het invullen van de formulieren en het opsturen daarvan hebben wij allen een vergoeding gehad. Het invullen van de formulieren bracht weer veel emoties met zich mee, maar we voelen het als een soort erkenning na zoveel jaren.

Wij werden daarna benaderd of wij mee wilden werken om bij ons thuis een promotiefilm op te nemen.

Dat is inmiddels gebeurd en wij werden uitgenodigd om een inspiratiemiddag in Rijswijk bij te wonen waar het filmpje werd getoond. Daarna was er een afscheidsreceptie van Mevrouw Huygen. Wij hebben ook andere lotgenoten benaderd om een aanvraag in te dienen, die dit echter moeilijk vonden. Na gesprekken hebben zij toch de moed gevat en ook daar zijn de aanvragen gehonoreerd.

Intussen is de aanvraag voor een vergoeding sinds oktober 2014 sterk vereenvoudigd. Dat wil zeggen dat men van een vast vergoedingsbedrag uitgaat en dat men geen rekeningen of dergelijk dient te overleggen. Dus al is het lang geleden, men kan toch in aanmerking komen voor een vergoeding.

Wij danken het bestuur van het Schadefonds Geweldsmisdrijven.

Hartelijke groeten, familie Bons, Hoorn

Negatief

Ook ik was bij de voorlichtingsmiddag van het Schadefonds in Leusden aanwezig. In eerste instantie heb ik er niet op gereageerd. Later dacht ik 'waarom niet, niet geschoten is altijd mis. Er zijn best aardige dingen met een vergoeding te doen waarmee ik mijn geweten – en dat van Reinier- geen geweld zal aandoen'.

Inderdaad de indiening is niet moeilijk; het is redelijk klantvriendelijk te noemen. De aanvraag dateerde ik op 26 april 2015. Reeds 1 mei krijg ik een de mededeling dat men er naar streeft om binnen 26 weken te antwoorden. 'Zo, wel snel een bevestiging maar nu wordt het langebaanwerk,' dacht ik. Een kleine drie weken later al krijg ik de definitieve uitslag:

Beslissing:

"U krijgt geen uitkering."

Motivering:

"Het misdrijf is niet in Nederland gepleegd."

Tja, nu ze er naar verwijzen, ik had het in de kleine lettertjes vooraf kunnen lezen. Ik pas.

Tot slot:

"Wij kunnen ons voorstellen dat het overlijden van uw broer nog steeds een belangrijke plaats inneemt in uw leven. Het moet vreselijk zijn om een broer op zo'n gruwelijke wijze te verliezen. Wij leven met u mee en wensen u en uw familie veel sterkte."

Was getekend Mevrouw S. Jansen.

Dat ik beter had moeten weten, tja, in die zin was de afwijzing geen teleurstelling.

Maar ik kan u verzekeren dat ik sinds jaren niet zo'n koude douche heb gehad!

Mijn 'broer'? Ik kijk de aanvraag nog eens goed door. Overal kun je namelijk kruisjes zetten: bij echtgenoot; ger. partner; ouder; broer/zus; Neen, het kruisje staat waar het hoort te staan, duidelijk in het hokje 'ouder'. Zelfs de tekst van de bijlages liegt er niet om. Broer? Welke onzorgvuldigheden kun je dan niet nog meer verwachten?

Ik gedraag me als een sportief verliezer, maar wel door en door nat. Door het Schadefonds.

Rien Verbiest

EEN HARDHOUTEN TUINVLONDER

Kees, onze overbuurman, is een klein half jaar geleden overleden. Deze humoristische man had de laatste jaren van zijn leven last van de ziekte Alzheimer. Siena, zijn vrouw, heeft hem nog lang verzorgd maar op een gegeven moment werd het te slopend voor haar en verhuisde Kees naar een verzorgingshuis. Voor het personeel daar was het oppassen geblazen want als de deur openstond was Kees gevlogen en zwierf hij in onze buurt rond op zoek naar zijn 'eigen' voordeur. Triest, maar zo gaat dat nou eenmaal. Je zou zeggen 'kon hij nog maar weglopen', want alsnog is Kees vrij plotseling overleden. Niet dat we nu elkaar overlopen maar door het wegvallen van Kees maken we zo nu en dan een praatje met Siena.

Afgelopen weken was er bij de buurvrouw van Siena een schildersbedrijf bezig om de voorgevel op te knappen. Een steiger was opgetuigd en had ook zijn staanders in de voortuin van Siena. 'Als ze volgende week maar weg zijn', mopperde Siena een beetje tegen me, 'ze komen dan mijn voortuintje doen'. Op mijn vraag wat er dan zo ingrijpend zou gaan plaatsvinden zei ze me dat er een vlonder zou komen. Gelukkig is de schilder met zijn steiger op tijd verdwenen en kwam er een busje voorgereden waarna tegels, puin, planten en zand snel op de aanhanger van de bus belandden. De aannemer die de dag later bezig was keek mij tijdens het elektrisch zagen van dikke hardhouten vlonderplanken, met oorkleppen op, van boven zijn stofbril al eens aandachtig aan als ik uit mijn voordeur kwam. Ik vermoedde dat hij gepensioneerde oppassersopmerkingen niet op prijs zou stellen. De vlonder werd vlotjes aangelegd en toen Siena en de aannemer het vrijwel voltooide werk samen bekeken, kon ik mijn opzichterskriebel niet onderdrukken. 'Maak je er voor de buurvrouw wel wat moois van', zei ik tegen de aannemer tot tevredenheid van Siena. 'En doe je nog wat aan die waterput dat het niet befrist', ging ik verder voordat mijnheer antwoord kon geven. Onze meterkasten voor het drinkwater zitten namelijk allemaal buiten aan de rooilijn en dat moet je toch isoleren. Alleen een vlondertje er overheen geeft problemen. Opschrikkend zegt de aannemer: 'Verrek, dat zou ik nog vergeten ook. Goed dat u dat zegt, zo iets kan je verwachten van mijnheer Verbiest!'

Ik kijk naar omhoog, hem eigenlijk pas goed waarnemend en zie in een flits 'aannemer Swaalf' met gouden letters op het zwarte T-shirt gedrukt. Het duurde twee seconden en ik herkende de beste man. Terwijl ik mijn verontschuldiging aanbiedt dat ik hem niet eerder herkend heb, schud ik hem de hand 'He, Bart, hoe is het met jou?' Bart Swaalf, jaren geleden gaf ik 's avonds bouwkundeles aan de aannemerscursus. Bart was een van de jonge ondernemers. 'Ik moest wel door Siena geholpen worden wie u nou ook weer was, zegt Bart. En wie kent niet de goede en de slechte dingen van Verbiest?'

'Laten we dan maar met de slechte dingen eerst beginnen, vervolg ik. Bart slaat zijn ogen neer en mompelt: 'Nou ja dat met uw zoon, dat was niet zo best he?' 'Dat je dat nog weet,' vervolg ik...Ja, natuurlijk weet ik dat nog', zegt Bart!

Gek, ik word bij zo'n confrontatie altijd gewaar dat het communicatiesignaal gelijk vanuit mijn hoofd naar het binnenste van mijn buik schiet. Een paar seconden is het stil, ik heb geen behoefte er verder op door te gaan en Bart heeft voldoende gegeven aan mij. We hebben elkaar zeker al 22 jaar niet ontmoet; ik gaf al geen les meer toen Reinier overleed. En dan toch zo'n reactie. Ik slik ongemerkt.

Wat volgde was een geanimeerd gesprek van wie het nou wel en wie het niet gemaakt had uit die klas in de aannemerij. En wie de laatste crisisjaren in de bouw heeft overleefd. Bart heeft moeten interen zegt hij, 'zelfs niet op vakantie kunnen gaan, maar we zijn er nog en ik mag niet klagen'. Je kent dat wel een goed bedoeld praatje dat de menselijke diersoort herkenbaar maakt en waar men zijn gelijk in kan toetsen. Siena was al lang weer naar binnen en mijn vrouw stond braaf met de fiets te wachten omdat we een tocht zouden maken.

Tijdens de fietstocht kom ik terug bij mijn gevoel dat zich in mijn onderbuik heeft opgebouwd. Na zoveel jaar de herinnering van een catastrofale gebeurtenis. Het is dus niet vergeten. Reinier zijn naam wordt nog steeds genoemd. Gaaf is dat. Ik mijmer in mezelf ... dat hij daar boven nou ook nog in de vlonders is gegaan, je kunt het er maar druk mee hebben. Gave vlonder Reinier! Dank je wel Bart!

Rien Verbiest

FAMILIERECHERCHEUR van de BAAN?

Op zaterdag 26 juli zie ik in het programma EenVandaag een onderwerp over gerechtelijke dwalingen. Aan het woord komt de moeder van de in juni 2000 vermoorde Nienke Kleiss. Ze maakt een opmerking over het voortbestaan van de opleiding tot familierechercheur. Ze uit haar zorg over een eventuele terugval naar een onzorgvuldige communicatie met onder andere nabestaanden van ... Letterlijk zegt ze dat de opleiding op de nominatie staat om geschrapt te worden. Buiten alle dingen die in deze uitzending nog gedocumenteerd worden, blijft haar verontrusting mij zeer bij!

Met name de moeder van Nienke heeft het volste recht om hier haar verontrusting over uit te spreken. De zaak van haar dochter heeft via vele mistoestanden en ellende geleid tot het evaluatieonderzoek 'Schiedammer Parkmoord (rapport Posthumus)'. Onder andere uit de aanbevelingen van dit rapport van 2005, heeft zich de concretere functie en opleiding tot familierechercheur gevormd. Veel van onze nieuwere leden hebben de meerwaarde van deze contactpersonen mogen ervaren. Het is toch ook het minste wat de samenleving (voor wat betreft de kosten) mag teruggeven aan 'ons' levenslang gedupeerden: een heldere communicatie en inzicht van zaken. Dit is niets extra's of geen cadeau...het is het minste wat men toch van Justitie mag verwachten?

In de bibliotheek tref ik –PROCES– een tijdschrift voor strafrechtspleging. In de 3^e uitgave van 2015, 'het werk van de familierechercheur: een bron van stress of van persoonlijke groei?' Een artikel van Marieke Saan, Lidewij Beilen en Maarten Kunst. Ik citeer hierna enkele delen uit dit artikel die relevant zijn in de context van de bovengenoemde bezuinigingsmaatregel. Van belang is nog te melden dat de onderzoekers van meer dan alleen het rapport Posthumus uitgaan, aangaande de opstart tot een professionele familierechtersopleiding.

"In de jaren die volgden zijn diverse aanbevelingen overgenomen en is de functie van familierechercheur verder geprofessionaliseerd. Zo moeten familierechters altijd in koppels worden ingezet. Ook is het verplicht de opleiding tot familierechercheur te volgen en af te ronden.

Tijdens de vierdaagse opleiding wordt onder andere aandacht gegeven aan rouwverwerking, cultuurverschillen en juridische aspecten. Ook komen ketenpartners als Slachtofferhulp Nederland en het Openbaar Ministerie aan bod en wordt stilgestaan bij mogelijk confronterende belangen van het onderzoeksteam. Enkele jaren geleden is bovendien gestart met het selecteren van toekomstige familierechters aan de hand van een selectie –en intaketraject en ondersteuning in de vorm van een jaarlijks gesprek met een psycholoog (de mental check-up), hoewel beide elementen tot op heden niet landelijk verplicht zijn. Ten slotte is ook voor wat betreft de aansturing en ondersteuning door leidinggevenden het nodige veranderd. Zo zijn er speciale coördinatoren aangesteld die de inzet van de familierechters regelen en fungeren als aanspreekpunt.

Familierechters zijn inmiddels onmisbaar bij TGO-waardige delicten en grootschalige calamiteiten in het bijstaan van slachtoffers en/of nabestaanden. Uit de resultaten van dit onderzoek blijkt dat familierechters goed bestand lijken te zijn tegen de negatieve gevolgen die hiermee gepaard kunnen gaan. Zij ondervinden zelfs positieve gevolgen door hun werkzaamheden. Dit is een positief geluid en gaat in tegen de negatieve berichtgeving van de afgelopen jaren over werkgerelateerde stress onder politiefunctionarissen. De functie van familierechercheur is nog wel in ontwikkeling. Met name op het gebied van ondersteuning door leidinggevenden en de aanwezigheid en uniformiteit van basisvoorzieningen is nog winst te behalen. Ten slotte strekt het tot aanbeveling om ook onderzoek te doen naar de tevredenheid van slachtoffers en/of nabestaanden over de dienstverlening door de familierechercheur. Voor hen is de functie ten slotte in het leven gelopen".*

* TGO => Team Grootschalige Opsporing

Je zou zeggen dat we eindelijk op de goede weg zijn en dat er nog wat valt te verbeteren. Bovendien lijkt het er op dat de rechters het als zeer waardevol werk beschouwen. Het kan toch niet waar zijn dat deze ontwikkeling al na tien jaar op zijn retour gaat? VOVK, FNG en een ieder waarbij de gelegenheid zich voordoet: laat je horen!

Rien Verbiest

DE ENE RAMP IS DE ANDERE NIET

Devaluatie is niet alleen een begrip in de wereld van de economie. Het komt ook in de gewone mensentaal voor: waardevermindering van een woord bijvoorbeeld. Het woord gezag kun je positief gebruiken, maar het kan ook heel negatief klinken. Een dame kan heel wat zijn, maar een dame van plezier is weer wat anders.

Het woord ramp heeft de laatste tijd ook nogal wat te verduren gekregen.

Eerst maar eens kijken naar wat het woord nou eigenlijk betekent:

*“Een **ramp** of **catastrofe** is een gebeurtenis waarbij een ernstige verstoring van de openbare veiligheid is ontstaan, waarbij het leven en de gezondheid van vele personen, het milieu of grote materiële belangen in ernstige mate worden bedreigd of zijn geschaad, en waarbij een gecoördineerde inzet van diensten en organisaties van verschillende disciplines is vereist om de dreiging weg te nemen of de schadelijke gevolgen te beperken.”*

Dat is klare taal en we weten waar we het over hebben. En nu naar de actualiteit, naar het nieuws, naar de kranten.

MyFMV.net –Nederlandstalig Nieuws

Begin augustus vond er in Alphen aan den Rijn een omvangrijk ongeluk plaats. Twee hijskranen met een tientallen tonnen wegend brugdeel in de takels begonnen te schuiven, ze vielen om en kwamen samen met het brugdeel op de huizen terecht. Er waren gelukkig geen menselijke slachtoffers te betreuren.

Maar de kranten, de nieuwsitems op de televisie, twitter en wat niet al sprongen er bovenop en er was al gauw sprake van een ramp. En toch was er alleen maar materiële schade. Begrijp me goed – het is natuurlijk vreselijk als je huis in één klap onbewoonbaar

is geworden en je al je bezittingen kwijt bent. Maar nogmaals – mensenlevens waren hierbij niet in het geding.

Een ramp?

Als we het over 'de ramp' hebben, weet vrijwel iedereen dat we het over de overstromingsramp van 1953 hebben. Dat was een ramp. De materiële schade is allang hersteld, maar de emotionele schade? Onherstelbaar!

In diezelfde week werd herdacht hoe 70 jaar geleden de steden Hiroshima en Nagasaki vrijwel van de aardbodem werden weggevaagd door twee atoombommen.

Dat was een ramp. Niet te vergelijken met 'Zeeland 1953', dat was een natuurramp. Hoewel ook hier wel degelijk oorzaken voor aan te wijzen waren.

Maar 'Hiroshima' en 'Nagasaki' waren bewuste acties, die dood en verderf zaaiden. Een ramp van ongekende omvang. Ja, het betekende het einde van de 2e wereldoorlog, maar was dit niet een erg hoge prijs?

Ook in diezelfde tijd werd herdacht hoe 4 jaar geleden op het Noorse eiland Utøya Anders B. in zijn eentje en doelbewust tientallen jonge mensen doodschoot. Uit ideële motieven nog wel, maar dat maakt mij altijd een beetje huiverig en ik heb grote moeite daar iets ideëls in te ontdekken.

Een ramp? Nou en of!

De ene ramp is de andere niet, staat er boven dit artikel en dat is natuurlijk helemaal waar. Je hebt een natuurramp, een oorlogsramp, een treinramp, een vliegtuigramp en ga zo maar door. Maar altijd is daar het persoonlijke leed, bij al dit soort rampen. Ach, en wij kennen toch allemaal de ramp die onszelf is overkomen toen onze kinderen werden vermoord? Wij weten maar al te goed dat dit leed, dit verdriet, dit gemis nooit hersteld zal kunnen worden. Emotionele schade valt op geen enkele manier te herstellen. Ja, je kunt het leed verzachten, je kunt het misschien dragelijk maken, je kunt het misschien beheersbaar maken, maar weg zal het nooit zijn.

Er zal een tijd komen dat er in Alphen aan den Rijn niets meer van de aangerichte schade te zien zal zijn. In Hiroshima zal altijd een wond zichtbaar zijn. In Noorwegen zullen altijd tranen blijven vloeien om de vermoorde onschuldigen.

Ik wil in Alphen aan den Rijn niet van een ramp spreken (al had het er wel degelijk één kunnen worden!). Ik zou het woord ramp toch willen beperken tot die situaties waarin sprake is van menselijk lijden, van menselijk leed, van onherstelbaar verlies, van niet te repareren schade.

Paul Kuiper

(Gedicht)

*Voordat het te laat is
 Het is niet waar
 dat bij het sterven
 als onze naam
 voorgoed is vergeten,
 alles in het niet vergaat.
 Het is niet waar
 dat onze liefde
 die een mens deed leven,
 ook in hem sterft
 als wij er niet meer zijn.
 het is niet waar
 dat het beste van onszelf
 aan anderen geven,
 niet verder reikt
 dan ons bestaan.
 Valeer Deschacht*

HAARLEMSE STRAF 1245-1500

Was het Haarlemse strafrecht in de middeleeuwen uitzonderlijk wreed te noemen? Neen, zegt oud-docent geschiedenis Maarten Müller in het Haerlem Jaarboek 2014, in zijn bijdrage De ontwikkeling van de strafrecht-praktijk in middeleeuws Haarlem (1245-1500).

Haarlems galgenveld, Esaias van de Velde (1587-1630)

Uit de door Muller bestudeerde stukken zijn genoeg barbaarse straffen te noemen, maar volgens hem zijn ze gezien in de context van die tijd in billijkheid toegepast. Dat het een ruimer aantal betrof dan bijvoorbeeld het grotere Mechelen en Utrecht, komt ook door de nasleep van het Kaas –en broodoproer waar juist Haarlem bij betrokken was geraakt. Naast de doodstraf en lijfstraf voor de zware misdrijven wil men geweld en overtredingen niet bestraffen met contrageweld en/of wraak. Uit de opgetekende vonnissen blijken er vele maten en soorten van straffen te bestaan:

- schandstraffen en/of opgelegde geldboetes;
- een bedevaartsdoel (met getuigschrift);
- een (zware) steenboete;
- een termijn van verbanning;

De steenboete met bijbehorende metselkalk, lijkt een Haarlemse eigenaardigheid te zijn geweest, althans in de mate waarin ze werd opgelegd. De meeste middeleeuwse steden kenden deze straf wel, maar ze werd lang niet zo veel toegepast. Maar liefst in 231 van de 295 vonnissen werd een steenboete uitgedeeld, meestal in combinatie met een andere straf of openlijk vergiffenis vragen.

Levenslange verbanning was min of meer de standaardstraf voor wie niet kwam opdagen als hij voor het gerecht was gedaagd.

Kom vandaag de dag hier nog eens om!!!

OORLOGSTRANEN

Lucia, groeit kort na de tweede wereldoorlog op in een sober katholiek mijnwerkersgezin in België. Haar vroegste jeugdherinneringen zijn die van sterk gelovige ouders, eerlijk vreedzaam en met een wijde blik. Als jonge vrouw sluit ze zich, ingegeven door haar opvoeding, aan bij het kloosterleven. Door een uitzending vanuit het klooster wordt ze meer op zichzelf aangewezen. Haar oerinstinct wordt geprikkeld door opmerkingen en vragen van buitenstaanders. Is ze wel katholiek genoeg om een kloostergelofte af te leggen en zijn haar wortels wel van uit die gezindheid? Een zoektocht waar steeds kleine puzzeltjes haar pad leiden, brengt haar naar haar Joodse achtergrond. Als die bevestigd wordt, dient ze nog steeds af te rekenen met haar gezworen trouw aan het kloosterleven.

De strijd die zij daarin voert gaat parallel aan een verdere zoektocht naar haar voorouders en familie; is die er nog of was die er tot wanneer dan wel? Het gehele verhaal is een aangrijpende zoektocht die steeds weer verrassingen geeft die ook weer niet verrassend zijn in de zin dat de gebeurtenissen absoluut niet uniek zijn. Jaren na de bevrijding ontmoet Lucia nog steeds mensen die verscheurd zijn door de wereldoorlog met alle gevolgen daarvan. Ze hoort verhalen aan van verzet, verraad en opoffering. En wat is een belofte waard, ondanks dat haar leven intussen zo is veranderd? De mensen om haar heen zijn zwaar getekend door alle ervaringen. Houdt Lucia zich staande in haar zoektocht naar identiteit, waarheid en toekomstperspectief?

Een ontroerend verhaal dat echt ergens over gaat. Magnifiek, leerzaam en een aanrader voor als de avonden weer vroeger gaan aanvangen (RV).

Lody van de Kamp

ISBN:

9789023992660

Prijs: € 14,90

Rouwen op de lange termijn

Op zaterdag 5 juli 2015 verscheen er in het dagblad Trouw een artikel van Beatrijs Ritsema met als titel 'Rouwen op de lange termijn'. Zij schrijft hier over reacties vlak na een overlijden, maar ook over reacties die na lange tijd, na jaren, na heel veel jaren komen. Soms zijn die hartverwarmend, maar soms ook hartverscheurend.

Wij hebben aan de redactie van Trouw gevraagd om toestemming dit artikel over te nemen voor de Cocon die u nu in handen hebt. Helaas heeft de redactie die toestemming niet gegeven. Voor degenen die over internet beschikken bestaat toch de mogelijkheid dit hele artikel te lezen. We hebben namelijk wel de toestemming gekregen om de link te publiceren waarmee u het verhaal van Beatrijs Ritsema toch tevoorschijn kunt halen.

Als u de volgende regel kopieert en plakt in uw internetbrowser komt alles in orde: <http://www.trouw.nl/tr/nl/4492/Nederland/artic le/detail/4094648/2015/07/05/Rouw-op-de-lange-termijn.dhtml>

Van harte aanbevolen!

Schrijven als troost -Marinus van den Berg-

“Heel wat mensen proberen in de crisis hun verdriet te uiten. Er zijn er die gaan schrijven. Ze beginnen aan een dagboek, en maken van hun hart geen moordkuil. Ze richten zich tot een denkbeeldige vriend, voor wie ze zich niet hoeven in te houden. Schrijven is schrappen zegt men, maar soms heb je eerst een vriend nodig bij wie je juist niets hoeft te schrappen. Je kunt je laten gaan zonder schaamte. Recht voor zijn raap. Je schrikt soms van jezelf, maar je vriend je dagboek, schrikt nergens voor. Het witte papier is ongelooflijk geduldig, en nodigt uit om te zeggen wat je voelt. Sommigen geven later een gekuiste versie van zo'n dagboek uit. Slechts enkelen zijn zo begaafd dat hun tekst vele anderen ontroert. Maar zij zijn niet de norm. Het gaat erom dat ieder de vorm vindt waarin hij of zij zich kan uiten”.

Uit: TIJD OM TE TROOSTEN van Marinus van den Berg, cadeau gegeven op de familiedag van de VOVK. Een heel mooi boekje met zeer vertroostende teksten!

Als u deze aanbeveling van Marinus wil opvolgen, u kunt ook altijd nog een poging wagen om de redactie te ondersteunen. Wellicht een zeer troostende bezigheid.
De redactie

BLAUW 4 juli 2015, *Politievakblad*
Tegenspraak heeft absoluut meerwaarde

Renze Salet deed in 2006 wetenschappelijk onderzoek naar de inzetbaarheid van de Chef Operationele Zaken van de politie en in 2007 naar preventief fouilleren. In mei van dit jaar promoveerde ze op het onderwerp tegenspraak in de opsporing.

Voor haar promotieonderzoek heeft ze onderzocht wat de context is waarbinnen een tegenspreker opereert. Dus hoe verloopt een opsporingsonderzoek, hoe ontstaat een verdenking en een onderzoeksrichting en hoe wordt omgegaan met andere meningen? Daaraan moet tegenspraak ook een bijdrage leveren. Een tweede vraag was: hoe verloopt dat tegenspreken in de praktijk op gebied van interactie? Dus meer het sociale proces. Het onderzoek heeft overigens betrekking op de periode net voor de reorganisatie naar de landelijke politie, dus bij 26 i.p.v. 11 korpsen.

Wanneer begint de tegenspraak?

“De insteek van de meeste korpsen is dat tegenspraak direct bij de aanvang van een TGO wordt ingezet. Maar in de praktijk gebeurt dat niet altijd. Soms liggen daar praktische problemen aan ten grondslag.”

Er is dus geen eenduidige organisatie?

“Nee, er zijn verschillen tussen de korpsen, maar zelfs binnen de korpsen. Het protocol spreekt over één tegenspreker die zich nog eventueel kan laten bijstaan door anderen, maar er zijn ook korpsen die standaard uitgaan van twee tegensprekers. En daarin zie je ook nog de variant dat één tegenspreker uit het eigen korps komt en de ander uit een ander.”

Wordt tegenspraak echt serieus genomen?

Allerlei overwegingen spelen een rol bij de inzet van tegenspraak. De afspraak is dat bij ieder TGO ook tegenspraak zou worden georganiseerd maar in de praktijk gebeurt dat niet. Bijvoorbeeld door gebrek aan capaciteit, of omdat het niet nodig wordt geacht.”

Tegenspraak is toch niet zomaar ingevoerd?

“Het rapport van de commissie Posthumus na de Schiedammer parkmoord kwam in 2005 uit en naar aanleiding daarvan is het programma Opsporing en Vervolging in het leven geroepen. Daarin is tegenspraak opgenomen. Het doel is het voorkomen van tunnelvisie.”

Maar het wordt niet altijd nodig geacht?

“Er zijn korpsen die vinden dat ze met andere maatregelen, bijvoorbeeld de inzet van de ambtelijk secretaris en brainstormsessies, voldoende instrumenten hebben om groepsdenken en tunnelvisie te voorkomen. Uit mijn onderzoek blijkt dat binnen opsporingsonderzoeken best speelruimte is om stil te staan bij andere scenario's, maar dat allerlei factoren dat belemmeren. Bij voorbeeld tijdsdruk of sociale processen.”

Hoe moet een tegenspreker zich opstellen?

“Veel tegensprekers zijn geneigd mee te gaan rechercheren. Dat is een logische valkuil. Het zijn toch rechercheurs met dezelfde achtergrond. Maar ze kunnen zich het beste opstellen als een luis in de pels en een coach.”

Zonder tegenspreker is er voldoende reflectie?

“Zeker niet op basis van mijn onderzoek. Het opsporingsonderzoek is een geleidelijk proces waarbij allerlei onderzoeksrichtingen door elkaar lopen en veel ad hoc wordt gereageerd.”

Hoe kan tegenspraak nog effectiever worden?

“Daarvoor moet het belang op hoog niveau worden uitgedragen en tegenspraak verder worden geïnstitutionaliseerd binnen de politie. Zodat het in ieder TGO plaatsvindt volgens een uniforme lijn. Belangrijk is tevens dat de tegensprekers altijd vanaf het begin bij het onderzoek betrokken zijn en niet pas later worden ingeschakeld. Als een tegenspreker meteen meegaat in het proces kan hij belangrijke nuances en interpretaties inbrengen. Van belang is verder dat iedere tegenspreker en de teamleider duidelijke afspraken maken en de teamleider zich constructief opstelt. Je mag niet verwachten dat de teamleider het misdrijf oplost. Dat doet het TGO waarbij het gebruik maakt van de tegenspreker. Die moet op zijn beurt zo opstellen dat hij het maximale bereikt. Ik krijg echter de indruk dat tegenspraak momenteel juist buitenspel wordt gezet. Ik zou het zonde vinden als de opgedane kennis en ervaring in de prullenbak belanden. Bovendien is dat in strijd met mijn bevindingen dat tegenspraak wel degelijk toegevoegde waarde heeft.”

Opsporing, tegenspraak en veranderende frames. Een onderzoek naar tegenspraak in grootschalige rechercheonderzoeken. ISBN 9789462365629 €42,50

Zorgen over zware misdaad, geen extra geld

17 juni 2015. De hele Tweede Kamer is en blijft zeer bezorgd over de zware misdaad in Nederland. Politie en justitie boeken met hun aanpak wel veel resultaten, maar ze hebben te weinig mensen en capaciteit, vindt de oppositie. Die dringt aan op meer geld voor uitbreiding, maar dat komt er niet.

De Kamer wijst op de huidige liquidatiegolf tussen bendes, de florerende drugshandel en de pogingen van criminele netwerken om vooral in het zuiden van Nederland het bestuurlijk gezag te ondermijnen. SP, PVV, D66, CDA, ChristenUnie en de Groep Bontes/Van Klaveren vinden dat minister Ard van der Steur van Veiligheid en Justitie dit nog veel steviger moet aanpakken.

Weinig aangifte bij politie onder nummer

19 juni 2015. Maar weinig slachtoffers en getuigen van strafbare feiten maken gebruik van de mogelijkheid om aangifte te doen met een nummer. Hun naam wordt dan afgeschermd, omdat ze bang zijn voor mogelijke bedreigingen van daders en andere betrokkenen. Tussen oktober 2012 en januari 2014 gaat het om 349 verklaringen onder nummer bij 243 incidenten. Dat is 0,01 procent van het totale aantal geregistreerde incidenten in die periode. Dat blijkt uit een onderzoek dat minister Van der Steur heeft laten uitvoeren. Hij schrijft woensdag aan de Tweede Kamer dat het doen van aangifte onder nummer voorziet in een behoefte. Deze mogelijkheid is in 2012 ingevoerd om vooral mensen met een publieke functie te stimuleren om aangifte te doen van incidenten. Voorheen zagen zij daar soms van af omdat ze niet wilden dat ze bekend zouden worden via het aangifteformulier. Het gaat dan om ambulancemedewerkers, mensen in de zorg, bij de brandweer of bij overheidsorganen.

Veroordeelden moeten portemonnee trekken

23 juni 2015. Plegers van strafbare feiten of misdrijven moeten hun portemonnee gaan trekken. Na hun veroordeling gaan ze meebetalen aan de kosten voor slachtofferzorg

en aan de kosten die de overheid maakte voor hun opsporing en berechting. Ook gaan gedetineerden een eigen bijdrage betalen voor hun verblijf in de cel of inrichting. De Tweede Kamer ging dinsdag akkoord met de wetsvoorstellen hiertoe van minister Ard van der Steur en staatssecretaris Klaas Dijkhoff van Veiligheid en Justitie. De maatregelen waren al afgesproken in het regeerakkoord van VVD en PvdA. Ze moeten ongeveer 65 miljoen euro opleveren. De bijdragen aan de proceskosten kunnen variëren. Dat hangt onder meer af van een veroordeling door een enkelvoudige of meervoudige kamer van de rechtbank. De eigen bijdrage voor verblijf gaat gelden voor gedetineerden, tbs'ers of ouders van veroordeelde jeugdigen. Het gaat om 16 euro per dag, met een maximum van twee jaar. De Eerste Kamer moet de voorstellen ook nog behandelen.

Een op de vijf aangiftes niet onderzocht

24 juni 2015. Eén op de vijf aangiftes bij de politie wordt niet nader onderzocht. Dat meldt RTL Nieuws, dat onderzoek deed bij ruim 360.000 aangiftes die in bijna twee jaar tijd bij de politie binnenkwamen. Volgens RTL gebeurt dit ook bij misdrijven die voor slachtoffers zeer ingrijpend zijn, of waar een dader in beeld is. Bij 37 procent van alle aangiftes (134.000) wordt de zaak opgehelderd. Er zijn één of meerdere verdachten aangehouden en die moeten vervolgens voor de rechter verschijnen of worden op een andere manier gestraft. Vooral bij ernstige zaken, zoals moord, doodslag en zware mishandeling, lukt het de politie daders op te sporen. Maar bij het merendeel van de aangiftes blijft het misdrijf onopgelost. Bij 42 procent (153.000) start de politie wel een onderzoek, maar zijn er uiteindelijk te weinig aanknopingspunten om een dader te vinden.

Blundercommissie voor moordzaken

25 juni 2015. Er moet een onafhankelijke commissie komen die mogelijke moord- en verdwijningszaken onder de loep neemt waarin politie en justitie fouten hebben gemaakt in het onderzoek. Dat zeggen de advocaten Job Knoester en Sébas Diekstra dinsdag. De advocaten spreken namens nabestaanden. Diekstra schrijft dinsdag een brief naar de top van het Openbaar Ministerie met het verzoek. Hij verwijst naar het uitgebreide onderzoek naar wat fout is gegaan rond de psychisch

verwarde Bart van U., de mogelijke moordenaar van oud-minister Els Borst. Het rapport daarover verschijnt donderdag.

Advocaten: geheimhouding onder druk

26 juni 2015. Het verschoningsrecht voor advocaten in Nederland staat onder druk. De overheid lijkt het volgens hen maar lastig te vinden dat de advocatuur geheimhoudt wat wordt besproken met cliënten. Dat gevoel leeft inmiddels behoorlijk onder de beroepsgroep, stelt de Nederlandse orde van Advocaten (NOvA). „De politie en het Openbaar Ministerie vinden de geheimhouding maar lastig. Ze suggereren dat verzamelen van bewijs makkelijker gaat zonder verschoningsrecht. Maar dat brengt een onaanvaardbare inbreuk op de rechtsstaat mee”, aldus Rob van der Hoeven, voorzitter van de adviescommissie Strafrecht van de NOvA. Volgens hem is het OM bezig met een „publiciteitsoffensief” om het verschoningsrecht voor de vertrouwenspersonen die advocaten zijn, hoe dan ook in te perken. Van der Hoeven doelt op een interview in Het Financiële Dagblad. Daarin pleit het OM voor beperking van het verschoningsrecht omdat het „verouderd en doorgeschoten” zou zijn.

Nationale Politie twee keer zo duur

1 juli 2015. De reorganisatie van de Nationale Politie valt zeker twee keer zo duur uit en duurt meer dan twee keer zo lang. Dat staat in de nog vertrouwelijke herijkingsnota van minister Van der Steur van Veiligheid en Justitie over de politiereorganisatie waarop het programma Nieuwsuur de hand heeft weten te leggen. Na tweeënhalf jaar van reorganiseren schrijft de bewindsman: „de periode om de basis op orde te brengen wordt verlengd van twee naar vijf jaar”. Ook wordt volgens Nieuwsuur het budget verdubbeld van 230 miljoen naar 460 miljoen. De ICT en administratie zijn niet op orde, er zijn zorgen over de kennis en de kwaliteit van het werk van de recherche. Politiemensen zullen worden bijgeschoold en de computersystemen zullen worden verbeterd, aldus Van der Steur. Het gaat in het concept van de minister inderdaad om 460 miljoen, aldus een bron op het Binnenhof tegenover het ANP. Door de problemen is er „te weinig ruimte voor lokaal maatwerk”, aldus de bewindsman in het stuk dat Nieuwsuur opdook. Ook wil hij dat

burgemeesters meer zeggenschap krijgen over de veiligheid in hun stad of dorp.

Keiharde aanpak Rotterdamse jeugd

6 juli 2015. De gemeente Rotterdam gaat overlastgevende en criminele jongeren de komende jaren keihard aanpakken. De overlast van de tweehonderd vervelendste jongeren op tien hangplekken in de stad moet in 2018 tot het verleden behoren. Dat is de inzet van het maandag gepresenteerde plan 'Stok achter de deur'. Om de overlast en criminaliteit terug te dringen, is onder meer het aantal jeugdhandhavers verdubbeld naar 24 personen en worden Halt-straffen zoveel mogelijk in de buurt zelf uitgevoerd.

Opstand dreigt in gevangenis Vught

7 juli 2015. De onvrede van bewakend personeel in de gevangenis in Vught dreigt te escaleren. Cipers hebben de buik vol van de 'doofpotcultuur' van de directie, schrijft De Telegraaf dinsdag op basis van recente stukken van de ondernemingsraad. Het rommelt al tijden in de gevangenis, waar ook de Extra Beveiligde Inrichting met de gevaarlijkste criminelen van het land is ondergebracht, aldus De Telegraaf. Het ministerie van Veiligheid en Justitie laat in een reactie weten de resultaten van een eerder aangekondigd onderzoek af te wachten.

NRC: Waarom het zo vaak misgaat op VenJ

9 juli 2015. In NRC een groot artikel over de '7 plagen van justitie', met daarbij het 'nieuws' van de dubbele betaling van Pieter Cloo. Volgens ingewijden staat de dubbelbetaling symbool voor de problemen binnen de ambtelijke cultuur op het ministerie. Uit gesprekken met ambtenaren en voormalige bewindspersonen rijst volgens de krant een beeld van een ministerie met grote structurele problemen. Desinteresse voor bedrijfsvoering, fixatie op incidentenmanagement, defensief handelen en gebrek aan politieke fijngevoeligheid in de ambtelijke top zorgen voor gerommel en problemen.

De papieren bekeuring verdwijnt dit jaar

13 juli 2015. De papieren bekeuring verdwijnt nog dit jaar. Wie een overtreding begaat en staande wordt gehouden door de politie krijgt geen bonnetje meer in handen. De bekeuring wordt thuisgestuurd, sneller dan nu het geval is. Het verdwijnen van de papieren bekeuring

is onderdeel van de digitalisering bij de politie. Die moet leiden tot een snellere afhandeling. Bij foutparkeren verdwijnt de bon ook. Daarvoor in de plaats komt een label dat wordt vastgemaakt aan de ruitenwisser van de auto. Op het label staat niet welke overtreding is begaan. Dat wordt pas duidelijk als de sanctie na zes dagen op de deurmat ligt.

Haag van medeleven bij herdenking MH17

17 juli 2015. Zo'n 1500 nabestaanden en andere genodigden hebben vrijdagmiddag in het NBC Congrescentrum in Nieuwegein de slachtoffers van de vliegcrash met de MH17 herdacht. Tweehonderd van hen kwamen uit de andere betrokken landen. De herdenking duurde bijna twee uur en was volgens de aanwezigen indrukwekkend en emotioneel. De ramp gebeurde precies een jaar geleden. „Bij alle verdriet dat er toch al was, is er het afgelopen jaar bovenmenselijk veel gevraagd van uw geduld en vertrouwen. Dat realiseer ik mij heel goed”, zei premier Mark Rutte „Des te groter is het respect voor de waardigheid die u hebt getoond”, richtte hij zich tot de nabestaanden. „En ik wil u daar uit de grond van mijn hart voor bedanken. Want na het verdriet om het intense gemis is de lange en complexe nasleep misschien wel een van de moeilijkste dingen. Alles, om maximaal recht te doen aan uw dierbaren.”

Schieten of niet?

18 juli 2015. De geweldsinstructie voor de politie moet nodig worden herzien. Een uitspraak van de rechtbank in Maastricht, waarbij een agent tot twee jaar cel werd veroordeeld, noopt tot grotere duidelijkheid, zowel voor politiemensen als voor het publiek. De Telegraaf schreef zaterdag dat het OM dit kennelijk ook vindt, omdat er voorstellen liggen bij het departement van Veiligheid en Justitie om die instructie te herzien. De rechtbank veroordeelde vrijdag een agent tot twee jaar cel voor het „buitenproportioneel en ondoordacht” neerschieten van een man. Het OM vroeg om vrijspraak omdat de agent zou hebben gehandeld uit zelfverdediging en kondigde direct aan in hoger beroep te gaan.

Tot 20.0000 euro voor affectieschade

20 juli 2015. Nabestaanden van slachtoffers van ongevallen, geweldsdelicten of medische missers krijgen recht op een vergoeding voor hun emotionele schade. Minister Van der Steur

heeft een voorstel daartoe naar de Tweede Kamer gestuurd. De vergoeding is voor nabestaanden en naasten van mensen die zwaargewond zijn geraakt of zijn overleden. Per geval kan 12.500 tot 20.000 euro worden betaald. Dat geld moet volgens de minister komen van degene die aansprakelijk is. In het wetsontwerp is rekening gehouden met bezwaren van de Eerste Kamer. Die stemde in 2010 nog tegen het voorstel. De Tweede Kamer stemde toen al wel in.

Geef schietende agent status van verdachte

23 juli 2015. Als het aan de politievakbond AVP ligt moeten politiemensen die betrokken zijn bij schietincidenten de status van verdachte krijgen. „Als verdachte heb je rechten en plichten en rechtszekerheid”, zegt ACP-voorzitter Gerrit van de Kamp donderdag tegen de NOS.

Aanleiding voor zijn pleidooi zijn recente rechtszaken en incidenten waarbij agenten zijn betrokken die hun dienstwapen hebben gebruikt. Zo werd onlangs een Limburgse agent tot twee jaar cel veroordeeld voor het levensgevaarlijk verwonden van een man in een auto. Door politiemensen niet als getuige maar als verdachte te bestempelen wil de ACP meer zekerheid scheppen voor hun positie. Zo hebben ze dan recht op een advocaat.

Advocaten blij met toezicht afluisteren

27 juli 2015. De Nederlandse strafrechtadvocaten zijn blij dat de regering nu „inziet” dat een onafhankelijke toetsing voor het afluisteren van gesprekken tussen advocaten en hun cliënten noodzakelijk is. „Dit is winst voor de rechtsstaat”, zegt voorzitter Bart Nooitgedagt van de Nederlandse Vereniging van Strafrechtadvocaten. „Het is treurig dat hier een kort geding voor nodig was.” Nooitgedagt reageert hiermee op de aankondiging van het kabinet dat er een onafhankelijke toetsing komt voorafgaand aan het tappen van gesprekken tussen advocaten en verdachten. De advocaten hadden een kort geding aangespannen, omdat ze vinden dat iedereen er in principe van uit moet kunnen gaan dat de communicatie met een advocaat vertrouwelijk is. Een verdachte moet namelijk vrij en in vertrouwen over zijn zaak kunnen spreken. De rechter gaf ze hierin gelijk. Toch gaat de overheid in beroep tegen de uitspraak van de rechter in Den Haag.

Politieverhoor wordt zwijgen

1 augustus 2015. Dankzij een nieuwe wet, nu in behandeling in de Tweede Kamer, mogen advocaten binnenkort met bevoegdheden bij politieverhoren zijn. De politie zal anders moeten gaan werken, zeggen deskundigen. Ondanks alle bevoegdheden en forensische snuffjes moet de politie in de praktijk bij een groot aantal onderzoeken qua bewijs het toch vooral hebben van verklaringen van de verdachten. Maar dat zal lastiger worden als een advocaat opmerkingen kan maken en een pauze kan inlassen, voorziet korpschef Gerard Bouman in een brief naar de minister van Justitie. Hij vreest dat de politie minder vaak bewijzen zal vinden tegen een verdachte en dat meer daders vrijuit zullen gaan. Nu al merken agenten dat advocaten hun cliënten adviseren zich te beroepen op hun zwijgrecht. De kans is groot dat verdachten nog vaker hun mond dichthouden als de advocaat een nog grotere

rol krijgt in de verhoorkamer. Dat blijkt ook uit onderzoek van het WODC, het wetenschappelijk onderzoekscentrum van Veiligheid en Justitie. Het blijkt dat advocaten ingrijpen op momenten dat een verdachte het moeilijk krijgt en de politie de druk opvoert.

Minder veroordeelden in cel.

14 augustus 2015. Meer veroordeelden hebben afgelopen jaar hun vrijheidsstraf ontlopen. Een kleine 2900 mensen zaten niet in de cel, terwijl ze wel veroordeeld waren. Een jaar eerder waren er dat ruim 2400 volgens staatssecretaris Dijkhoff van Justitie. Dat komt doordat er veel mensen zijn veroordeeld die in het buitenland wonen of van wie geen adres bekend is. Die groep is na veroordeling moeilijk te traceren, waardoor de straf niet wordt uitgevoerd en vaak blijft openstaan. Van de mensen die een jaar geleden ten onrechte niet in de cel zaten, zit 19% inmiddels zijn straf uit.

stichting

DHG Dag Herdenken Geweldslachtoffers

Programma OMMEN 10.30 uur - 17.30 uur Plein in Ommen

- 10.30 uur: opening zaal voor gasten en genodigden, ontvangst met koffie en thee
- 11.00 uur: dagvoorzitter burgemeester Ahne opent, daarna Jack Keijzer, voorzitter DHG aansteken van de kaars
- 11.10 uur: muzikaal optreden Sjors van der Panne
- 11.20 uur: spreekt Dr. A. Pemberton over het thema “de gevolgen van...”
- 11.30 uur: gedichten en sprekers
- 11.55 uur: power point presentatie foto's slachtoffers
- 12.05 uur: lunch
- 12.45 uur: aankondigen opstelling met lint (daarbij optreden Politie Orkest Noord Nederland)
- 13.15 uur: vertrek met lint, na aankomst ca. 13.45 Muzikaal: Politie Orkest Noord Nederland
- 14.15 uur: noemen van namen slachtoffers
- 14.35 uur: muziek: trompettist, signaal 'Taptoe Infanterie'
- 14.38 - 14.40: herdenking met twee minuten stilte (de klokken in het centrum van Ommen luiden)
- 14.40 uur: oplaten duiven
- 14.45 uur: onthullen steen tegen geweld
- 15.00 uur: muzikaal optreden Henk de Ruiters met zijn meidengroep
- 15.15 uur: gedichten
- 15.25 uur: muzikaal optreden Jacques Kwakernaat
- 15.30 uur: muzikaal optreden Roser
- 15.35 uur: woord van dank
- 15.40: informeel samenzijn
- 16.30: opening buffet
- 17.45 uur: afsluiting Dag Herdenken Geweldslachtoffers 2015

In Ommen staan de molens op deze herdenkingsdag op de rouwstand.

AGENDA 2015

In de rubriek -20 jr. VOVK- zou in deze uitgave aandacht besteed worden aan Diny en Willem Lambrechts, lid vanaf het jaar 1995. Ware het niet dat in het weekend van de familiedag is ingebroken bij de Lambrechts in Amsterdam. Thuisgekomen op de maandag na hun bezoek aan o.a. de Apenheul troffen zij een volledig op zijn kop gezet en leeggeroofde woning aan. Geld sieraden, elektronica en persoonlijke spullen zijn ontvreemd. Logisch dat vanwege deze toestand het interview even is uitgesteld. Al bij voorbaat hebben Diny en Willem een waarschuwing: denk om de aandenkens van je nabestaanden! Zelfs persoonlijke spulletjes van hun omgekomen zoon Barry zijn verdwenen. Wilt u de familie Lambrechts een hart onder de riem steken: het adres is bij het secretariaat en/of de redactie bekend. Sterkte gewenst voor Diny en Willem.

Expertisecentrum Omgaan met Verlies
Congres: Complex verlies, complexe rouw?
Op 8 oktober a.s. vindt in het Centrum voor Afscheid en Rouw een congres plaats over complexe en traumatische rouw.
www.rietfiddelaers.nl

Ik zet mijn masker af

Middagsymposium 7 oktober voor de Stichting Jeugd en Rouw in Breda, m.m.v. een aantal jongeren. Hoe kun je (leren) leven met een groot verdriet? Over jonge mensen die met de dood te maken hebben.

DELA Uitvaartcentrum, Tuinziglaan 41, te Breda www.gertiemooren.nl/agenda/

Algemeen

Een goede site waarbij u informatie- en adressengids kunt vinden voor rouwverwerking is: www.rouw.nl

'Vergeet mij niet . . .' over rouwen en gedenken

Huis Van Gijn is in rouw gehuld. Vanaf 16 november waant de bezoeker zich bij de tentoonstelling Vergeet mij niet...over rouwen en gedenken in een huis waar zojuist een dierbare is overleden. In de eetkamer staat het rouwservies nog op de gedekte tafel. Nieuwe Haven 29-30, te Dordrecht

Rectificatie

In het jaarverslag 2014 in de vorige Cocon werd ook het Fonds Slachtofferhulp genoemd. Die naam klopt echter niet. De naam van dit fonds luidt '*Schadefonds Geweldsmisdrijven*'. Onze excuses voor deze fout (redactie).

Lotgenotenbijeenkomsten en jaarvergaderingen van ADS, VOVK en VVRS

De nauwere samenwerking tussen de lotgenotenorganisaties heeft geresulteerd in een open uitnodiging aan VOVK leden om het bijwonen van regionale bijeenkomsten mogelijk te maken.

Vrijdag 18, t/m zondag 20 sept.	ADS	Lotgenotenweekend overnachting mogelijkheid DHG Buitencentrum Wilhelminaoord (Drenthe)
19 september	ADS, VOVK, VVRS	Dag Herdenken Geweldsslachtoffers, DHG 2015, in Ommen
1 november	NSMG, VVRS	Lichtjesavond bij monument de Wijk (Drenthe)
7 november	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
12 december	VOVK	Herdenkingsbijeenkomst in Leusden

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
Familiedag 2015	Paul Kuiper	3
Het verhaal van ... Elif, Ross & Alicia	Rien Verbiest	4
Het altaartje van	Lia Yavuz	6
Een waardige toekomst	Marinus van den Berg	
Het is al zo lang geleden Maurice Luitwieler (gedichten van Maurice)	Rien Verbiest	8
Noot van de redactie 'Red mij niet' (lied)	Maarten Roozendaal	9
20 Jr. VOVK	Brenda Oosterbaan	10
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	11
Wij herdenken..... Tot en met bladzijde	Onze kinderen	12
Schadefonds positief en negatief	Fam. Bons/Rien Verbiest	17
Hardhouten vlonder	Rien Verbiest	18
Familierechercheur van de baan?	Rien Verbiest	19
De ene ramp is de andere niet Voordat het te laat is (gedicht)	Paul Kuiper Valeer Deschacht	20
Voor u gelezen		21
Haarlemse straf 1245-1500	Haerlem jaarboek 2014	
Oorlogstrauma	Lody van de Kamp	22
Rouwen op de lange termijn	Beatrijs Ritsema	
Tijd om te troosten	Marinus van den Berg	
Blauw -Tegenspraak heeft absoluut meerwaarde - Renze Salet		23
Nieuwsflitsen	Diversen	24
Dag herdenken 2015		27
Agenda , rectificatie Schadefonds Geweldsmisdrijven		28
Inhoud		29

